

SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

51.-52. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

48 Kč • 2,00 €

22. / 29. PROSINCE 2024

Z obsahu:

**Upřeme svůj zrak na
pravého Boha**

Homilie papeže Františka
při půlnoční mši svaté
24. prosince 2023
v bazilice sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Svatá Kateřina Labouré

Libor Rösner
- strana 4 -

Bůh je Láska

C. S. Lewis
- strana 6 -

Blahoslavený

Alan de Solminiach

Libor Rösner
- strana 11 -

**Jediný člověk,
který byl předpovězený**

Ct. Fulton J. Sheen
- strana 14 -

Proč se Bůh stal dítětem

- strana 16 -

Jezulátko a svatí

- strana 19 -

Vánoční mír

- strana 20 -

Svatá Mláďátka betlémská

- strana 21 -

Náš „osmdesátý Ježíšek“

- strana 22 -

Chléb svaté Zity (2)

Silvia Koscelanská
- strana 24 -



Upřeme svůj zrak na pravého Boha

Homilie papeže Františka při půlnoční mši svaté
24. prosince 2023 v bazilice sv. Petra v Římě

„Sčítání lidu celé země“ (Lk 2,1). To je kontext, v němž se Ježíš narodil a o němž se evangelium zmiňuje. Mohlo se o něm zmínit zběžně, ale místo toho o něm mluví precizně. A tím vyzdvihuje velký kontrast: zatímco císař sčítá obyvatele světa, Bůh do něj vstupuje téměř skrytě; zatímco ti, kdo poroučejí, se snaží povýšit mezi velikány dějin, Král dějin volí cestu nepa-

trnosti. Nikdo z mocných si ho nevšímá, jen několik pastýřů, odstrčených na okraj společenského života.

Sčítání lidu však říká více. V Bibli nezanechalo dobrou vzpomínku. Král David, který podlehl pokušení velkých čísel a nezdravému nároku na soběstačnost, se dopustil těžkého hříchu právě tím, že provedl sčítání lidu. Chtěl si zjistit

silu a asi po devíti měsících zjistil počet těch, kteří mohli zacházet s mečem (srov. 2 Sam 24,1-9). Hospodin byl pobouřen a lid postihlo neštěstí. Této noci se však v Betlémě, městě Davidově, po devíti měsících z Mariina lůna narodil „Syn Davidův“, Ježíš, a netrestá sčítání lidu, ale pokorně se nechá sečíst. Jeden z mnoha. Nevidíme rozhněvaného Boha, který trestá, ale milosrdného Boha, který se vtělil, který vstupuje do světa slabý, jemuž předchází ohlášení: „...na zemi pokoj lidem.“ (Lk 2,14) A naše srdce je dnes večer v Betlémě, kde je stále ještě Kniže pokoje odmítán prohrávající logikou války,

Pokračování na str. 9

Milí čtenáři, držíte v rukou dvojčíslo Světla, a to znamená, že se blíží konec občanského roku, ale i to, že začínáme znovu. Ptáte se, co to má znamenat? Je to prosté: znovu po roce opět přicházíme k betlémské stáji, abychom viděli Spasitele jako novorozené Děťátko, a znovu si budeme ve svých srdcích připomínat, proč vlastně Bůh přišel na naši zem právě v lidském těle, a to ještě jako dítě, nikoliv jako dospělý. Už jsme zapomněli? Pomůže nám přečíst si pár odstavců na následujících stranách. (str. 16-17) To, že znovu začínáme vidět Ježíšův pozemský příběh od jeho dětství, přes vrcholný životní okamžik smrti na kříži a zmrtvýchvstání, až po již nebeskou slávu, kdy jako Boží Syn kraluje po Otcově pravici všemu tvorstvu – to vše nám mohlo za léta našeho pozemského života nějak zevšednět. Je to projev naší lidské přirozenosti oslabené dědičným hříchem – neměli bychom tomu však podléhat, nýbrž naší snahou by mělo naopak být intenzivněji hledat vnitřní klid, kdy budeme schopni znovu objevit skutečnou velikost toho, co pro nás Ježíšův příchod na svět znamená: přišla spása všech lidí. Ovšem pozor, ne každý člověk dojde spásy! Můžeme zde symbolicky použít slova apoštola Jana z druhého čtení o svátku Sváté rodiny: „Přišli jsme na svět jako Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé.“ (str. 12) Ano, Ježíš přinesl na svět spásu všem lidem, ale je na každém člověku, zda z něho coby nevinného dítěte

Editorial

vyroste zralý dospělý člověk (jakkoliv to skrže špatnou výchovu apod. může mít těžké), který ctí svého Stvořitele, Spasitele a Utěšitele, anebo se z něho stane živá troska, která odmítá Boha, zvláště v okamžiku smrti – pak už není pomoci a duši takového člověka nečeká radostná věčnost.

Myšlenka, kterou často opakujeme; ale máme nyní příležitost znovu začít reflektovat svůj život ve světle toho, kým jsem – dítětem Božím, kam směřuji – do Božího nebeského království, a kudy vede cesta – nauka Pána Ježíše je jasná. Máme-li v těchto věcech jasno a jsme-li přesvědčeni, že vše je v pořádku, tím lépe a můžeme jít ještě hlouběji: Co je potřeba vylepšit, aby můj vztah k tomu, který je Láska (str. 6-7), byl krásnější, radostnější, činil mě šťastnějším, abych i jeho více obdarovával svoji láskou? I to lze v modlitbě a v pokorné odevzdanosti svěřit zdánlivě bezmocnému Dítěti v betlémské stáji. Dost možná to budou ty nejvšednější skutečnosti, v nichž často selháváme...

Jedním z podnětů k zamyšlení se mohou stát slova bl. Alana de Solminihac (str. 11-12): „Nic není těžké pro toho, kdo miluje své povolání.“ Pochopitelně, musí být toto povolání – sloužit Bohu bez výhrad – neseno Boží milostí. S ni je nutné spolupracovat a je i důležité o ni stále v modlitbě prosit. Statečnost a vytrvalost

v oddané službě Bohu je třeba vybojovat duchovními zbraněmi. Vyprošujeme tyto ctnosti, až budeme před Dítětem Ježíšem, především Bohu zasvěceným osobám, aby je ďábel nesvedl z cesty a neodvrátil od služby Pánu. Vždyť modlitba je nejlepším dárkem, jaký můžeme vymyslet: když Bůh žehná a posiluje člověka v boji se zlem – co víc můžeme druhému člověku dát, než pokorně prosit Pána o tuto milost?

Milí čtenáři Světla a příznivci Matice cyrilometodějské, děkujeme v závěru za všechny vaše modlitby, oběti, dary a jakoukoliv pomoc. Jsme vděční – vám a na prvním místě Pánu Bohu, že otevírá stále srdce lidí, kteří chtějí přispět na dobré dílo. A to je pro nás zavazující, abychom věrně plnili Boží vůli a s plným úsilím konali tak, aby o dobré dílo opravdu šlo. Snad se nám to s pomocí Boží na mocnou přímluvu Panny Marie i daří.

A tak přejeme nám všem, kteří aspoň duchovně tvoříme jedno společenství, abychom každý den měli před očima jak božské Dítě položené v jeslích, tak i Vítěze nad hříchem a smrtí, jakož i věčného Krále všech králů. Kež vánoční radost opravdu naplní naše srdce nadějí, že i v časech, kdy svět kolem nás je jedna velká nejistota, stále je zde s námi přítomen ten, jenž je jediná pravá Naděje!

Radujme se v Pánu, který přišel na tento svět, aby přinesl všem lidem spásu!

Daniel Dehner

Ještě dříve, než budeš slavit narození Božího Syna, můžeš spolu s Marií nahlédnout, jak Duch Svatý řídí kroky lidí, aby je přivedl na místo, kde pro ně připravuje své zázračné dary. Přijímáš-li toto pozvání, ponoř se s jeho pomocí do posvátných čtení a přenes se v duchu do městečka Nazareta.

V těch dnech se Maria vydává na dalekou cestu za svou příbuznou. Které jsou to dny? Dny, které následují nedlouho poté, kdy pokorným souhlasem otevřela své panenské lůno Ježíšově zázračné přítomnosti.

Maria se stává živým stánkem živého Boha, vzácnějším než všechny zlaté nádobky, které ho kdy budou přechovávat. Čistá a pokorná *služebnice Páně* cítí naléhavou potřebu posloužit svému Hostu, aby ho donesla tam, kde na něho toužebně čekají. Je to láskyplná mateřská služba, které už zůstane věrná až do konce času. I ty patříš k těm, které tak navštěvuje, a přináší ti s láskou svého Syna.

Doprovod' Marii na její dlouhé pouti. Cíl je daleko, cesta k místu *vysoko v horách* je také náročná. Ale když se jedná o to, posloužit Bohu a bližním, mladička poutnice nedbá námahy a neúnavně *spěchá* k Alžbětě.

Kráčí lehce jako laň, neboť její srdce překypuje radostí. *Jak líbezná je, když po horách jdou nohy, jež nesou dobré poselství a ohlašují spásu.*⁽¹⁾ Každý její krok je novým veršem nekončící písně chvály velkému Bohu: *Dobré je chválit Pána, tvé jméno oslavovat zpěvem, Svrchovaný. Působíš mi radost svými činy, veselím se z díla tvých rukou.*⁽²⁾ Čím zřetelněji cítí, jak je *nepatrná*⁽³⁾, tím větším úžasem ji naplňuje skutečná přítomnost toho, *který je mocný*, tím větší je její radost z *velkých věcí*, které jí učinil. Opravdová radost je sestrou pokory a úžasu; do srdce, ve kterém se rozhostila pýcha, taková radost nikdy nezavítá.

Mariina radost je však něco mnohem více než jen štěstí jedné prosté nazaretské dívky. V jejím velkodušném srdci již *jasají všechna pokolení*, která díky plodu jejího života Bůh *nasytí dobrými věcmi*. Zpívej se svatou Pannou její vděčnou chválu Pánu a v upřímné radosti zapomeň na únavu z cesty, protože jako ona poznáš, že *radost z Hospodina je tvoje síla*⁽⁴⁾.

Maria přináší Ježíše tam, kam ji vede Duch, a všude, kam přichází, sama moc

Velká setkání

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?

Nejvyššího ji už připravuje místo. Vstup spolu s ní v tiché účtě do Zachariášova domu. Slovy, která zazní z Alžbětiniých úst, ti Duch Svatý znovu výmluvně připomene, koho to doprovázíš. Poslouchej dobře a uč se od Alžběty, jak máš její prorocký pozdrav přednášet své nejvznešenější Paní.

Požehnaná mezi ženami a požehnaný plod života tvého!

To nejsou pouhá slova ani lichočení, to je zpráva o zázraku a vyznání víry v tajemství, které převyšuje všechno pomýšlení. Kdykoliv ta slova vyslovuješ, říkej je s oním Alžbětiniým vyznáním, plným pokorného a vděčného úžasu. *Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně?* To je úžas, který tě zaplaví jen pod vlivem Ducha Svatého a který odpovídá úžasu, s jakým i Maria *velebí Hospodina*. Nemůžeš se jí lépe zavděčit, než když sdílíš její vědomí, že Bůh na nás shlíží, ačkoliv jsme si to nezasloužili, neboť jsme jen *nepatrní služebníci*. To je důvod, proč Maria tento pozdrav tak miluje, proč ho touží slyšet z tvých úst třeba padesátkrát, i sto padesátkrát: protože těmito slovy nejen chválíš Boží Matku, ale v ní a spolu s ní velebíš Nejvyššího za *veliké věci, které nám činí jeho milosrdenství*.

Ale je tu ještě další důležité Alžbětino svědectví. Při této návštěvě se nesetkávají pouze dvě svaté příbuzné. Této slavnosti se účastní také požehnané plody jejich života. Již při prvním Mariině slovu Alžbětino dítě *radostně zaplesá* v jejím lůně. Ježíš, který chová takovou lásku k maličkým, bude je brát do náruče a žehnat jim,⁽⁵⁾ setkává se dnes obdivuhodně s dětmi, *kteří půjde před jeho tvář připravit mu cestu* a které svou radost z oblažujícího setkání projevuje v matčině lůně tak zjevně a živě.

Skloň se pokorně před tajemstvím a darem života i před Tvůrcem, který chová lidskou osobu v mateřském lůně v takové účtě, že za ní posílá svého Syna

Liturgická čtení

1. čtení - Mich 5,1-4a

Toto praví Hospodin: „A ty, Betléme efratský, maličky jsi mezi judskými rody, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k synům Izraele. Bude stát a pást v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem.“

2. čtení - Žid 10,5-10

(Bratři!) Když Kristus přicházel na svět, řekl: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a v obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: »Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.«“

Po prvních slovech „dary ani oběti, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu“ – a přece to všechno se obětuje podle Zákona – hned dodává: „Tady jsem, abych plnil tvou vůli.“ To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto „vůlí“ jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

Evangelium - Lk 1,39-45

V těch dnech se Maria vydala na cestu aspěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu.

Dokončení na str. 4

v lůně svaté Panny, aby Předchůdce svou přítomností posvětil. Pros spolu s nejsvětější Matkou za všechny lidské plody, kterým nemá být dopřáno, aby se radovaly, protože nenašly lásku a přízeň a hrozí jim nemilosrdná smrt. *Bože zástupů, shlédni na révu, kterou tvá pravice zasadila, ochraň výhonek, který sis vypěstoval, zachovej ho naživu, a budeme velebit tvé jméno.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Iz 52,7; ⁽²⁾ Ž 92,2,5; ⁽³⁾ srov. Lk 1,48;

⁽⁴⁾ srov. Neh 8,10; ⁽⁵⁾ srov. Mk 10,16;

⁽⁶⁾ srov. Ž 80,15-16.18-19.

Svatá Kateřina Labouré

Uměla jen velmi slabě číst a psát, nicméně zapsala se do paměti církve tím, že se jí hned čtyřikrát zjevila Panna Maria, jež skrze ni vyzvala k ražbě Zázračné medailky, kterou určitě ne jeden čtenář Světla nosí. Ta dosáhla vbrzku až neuskutečné obliby, leč až na jejího zpovědníka nikdo nevěděl, že prapočátek její historie je u skromné tiché řeholnice sloužící starým lidem v jednom zapadlém pařížském chudobinci.

Byla devátým dítětem Petra a Luisy Magdaleny, která ji přivedla 2. května 1806 na svět v burgundském Fain-les-Moutiers. Při křtu dostala jméno Zoe a v devíti letech o matku přišla. „*Odted' budeš mou matkou ty,*“ řekla Panně Marii a sevřela v náručí její sošku. Po Kateřině se narodili ještě dva její sourozenci a s jedním z nich – se sestrou Antonii – byla otcem poslána k tetě Markétě, která se děvčat ujala, aby mu ulehčila. Za tři roky se však Zoe vrátila domů. To když její starší sestra Marie Aloisie vstoupila do kláštera a ona převzala místo ní vedení domácnosti, kde krom kuchyně, chléva, dvora, zahrady aj. měla na starosti i osm stovek holubů.

Nahlas přitom vyjevovala svou touhu stát se tak jako Marie Aloisie nevěstou Kristovou, otec jí to ale nedovolil. Neomezil se přitom jen na strohý zákaz, poslal svou dceru do jedné pařížské kavárny, kterou provozoval jeho syn Karel, v naději, že život ve velkoměstě jí z hlavy myšlenky na zasvěcený život jednou provždy vyžene. Přepočítal se. Co také mohl čekat, když se Zoe pátky i soboty

postila a chodila denně na mši, pokud to jen trochu šlo.

Jednak zde byla neutuchající touha v srdci dívky prahnoucí po zasnoubení s Kristem, jednak zde byla její teta Huberta, jejímž přičiněním otec nakonec povolil, a tak mohla Zoe vstoupit do kláštera Kongregace Dcer Božské Lásky (Congregatio Filiae Divinae Caritatis) v Châtillon-sur-Seine. V neposlední řadě zde sehrál roli ještě jeden důležitý faktor, díky němuž Zoe ve svém úsilí o vstup do kláštera vytrvala – vidění kněze, jehož se jí dostalo v kapli domovského kostela; ten jí naznačil, že Bůh s ní má svůj plán. Zoe ani nenapadlo, že by se mohl realizovat mimo klášter.

Oním knězem byl sv. Vincenc de Paul. Musel to být pro ni velký šok, když jednou z prvních věcí, které užířela poté, co se za ní zavřely dveře kláštera, byl obraz tohoto světce. Je více než pravděpodobné, že ji napadlo, že je na svém místě. Účastnila se přenesení jeho ostatků, načež se jí po tři dny nad malým světcovým relikviářem zjevovalo Vincencovo srdce.

Z Châtillonu byla po nějakém čase poslána do Paříže, kde v klášteře na Rue du Bac zahájila noviciát – již jako sestra Kateřina. To byl duben roku 1830. Tři měsíce nato se jí v klášterní kapli dostalo prvního ze čtyř zjevení Panny Marie.

18. červenec 1830 se chýlil k půlnoci, když Kateřinu probudil dětský hlas zvoucí ji do klášterní kaple. „*Panna Maria tě čeká,*“ pravilo bíle oděné dítě. Provázena tímto dítětem šla do kaple, kde byly k jejímu úžasu rozžaty všechny svíce. Sotva poklekla u sedes, upozornilo ji dítě, že Nejsvětější Panna je už zde. To už uslyšela slabý šelest šatů. Na pár vteřin nebyla s to se vzpamatovat, až jí k tomu pomohl pevný hlas anděla, který ji do kaple doprovodil a který zněl náhle jako hlas dospělého muže. Kateřina se přiblížila k Panně Marii a vkleče vztáhla



Svatá Kateřina Labouré

ruce k jejímu klínu. Matka Boží jí řekla: „*Dítě moje, Pán tě chce něčím pověřit. Čeká tě hodně utrpení, ale ty ho vydržíš, protože budeš vědět, že je to k Boží chvále. Poznáš, co chce Pán. Budeš trpět, dokud vše nesdělíš svému zpovědníkovi, který je tvým duchovním vůdcem. Bude mít výhrady, ale neboj se, obdržíš zvláštní milost. Mluv s ním bez rozpaků a s důvěrou. Bez obav důvěřuj! Věci, které uvidíš, mu oznam. Při rozjímání obdržíš zvláštní vnuknutí.*“

To byla slova určená přímo Kateřině, v další fázi Panna Maria prozradila novicice ještě věci, které si měla nechat zatím pro sebe, věci, které se týkaly budoucnosti – revoluce v roce 1830 a války s Pruskem v roce 1870, s nimiž byly spjaty útrapy lidí i církve.

Další slova pak byla adresována jejímu zpovědníkovi, lazaristovi P. Aladelovi – měl se postarat, aby ustaly zlozvyky, jež se v pařížském klášteře rozmohly, a aby klášter poskytl azyl biskupovi, který se uchýlil do mateřského domu lazaristů.

Kateřina vše svému zpovědníkovi prozradila, ten však byl vůči její výpovědi krajně skeptický, považoval to za projev její přebujelé fantazie a přísně jí zakázal věřit, že šlo skutečně o zjevení Panny Marie. Kateřina, pamětlivá Mariiny výzvy

Liturgická čtení

– dokončení ze str. 3

Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem:

„Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

k zachování důvěry, byla přesto vnitřně přesvědčena o pravosti svého setkání s Bohorodičkou. Když potom po vypuknutí revoluce prosil biskup de Fraysinous o přijetí do kláštera, bral to P. Aladel stále na lehkou váhu jako souhrn okolností.

Druhé zjevení proběhlo 27. listopadu téhož roku. Matka Boží se mladé novicce zjevila v šatech z narůžovělého hedvábí. Stála na veliké zeměkouli, s očima obrácenými k nebi v rukou třímala zeměkouli o poznání menší, na jejímž vrcholu čněl malý zlatý křížek. Pod nohama měla Maria zeleného hada se žlutými skvrnami. „Její tvář byla plná krásy. Těžko bych ji uměla popsat,“ uvedla po letech Kateřina s tím, že výraz Mariiiny tváře zrcadlil vážnost smíšenou se smutkem, chvílemi se nicméně přece jenom projasňoval.

Zatímco menší zeměkoule posléze zmizela, velká zůstala a začaly na ni dopadat paprsky z prstenů s nádhernými drahokamy, jež měla Maria po třech na každém prstu nyní již rozpažených rukou, načež Kateřina uslyšela:

„Tato koule představuje celý svět a také Francii a každého člověka zvlášť.“

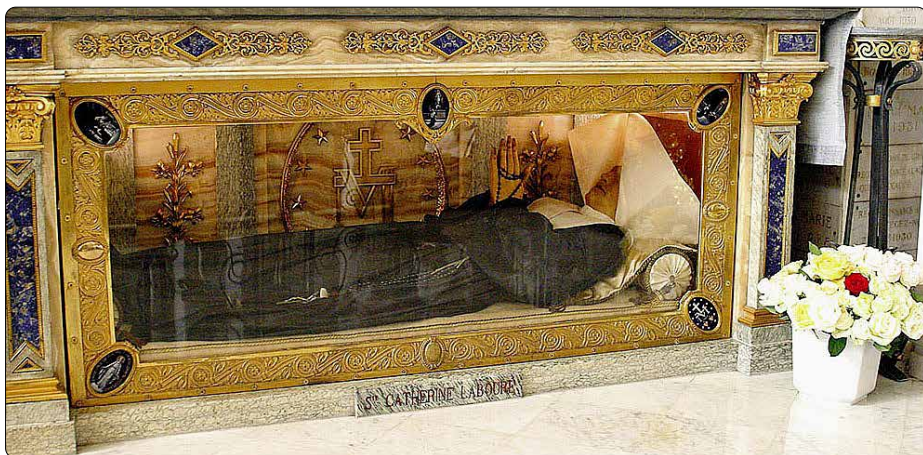
Bohorodička potom dala budoucí světici pochopit jednak to, že ony paprsky symbolizují milosti, které rozlévá na všechny, kdo jí o ně prosí, a že ji nesmírně těší, když je o ně lidmi prošena; jednak i to, že drahokamy, které nevyzařují žádné paprsky, představují milosti, o něž lidé prosit zapominají.

V další chvíli se Kateřina dostala do extáze, v níž se před jejíma očima objevil jakýsi prototyp pozdější medailky – spatřila obraz, jehož podstatou byl ovál utvořený kolem Mariiiny postavy a v něm se skvěl nápis: „Ó Maria bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme!“

Poté se výjev otočil. Na rubové straně užívala Kateřina písmeno „M“, z něhož se vztyčoval kříž a pod nímž byla dvě srdce – jedno ovinuté trnovou korunou a druhé probodené mečem. Toto zobrazení bylo lemováno dvanácti hvězdami.

Náhle uslyšela hlas: „Nech podle tohoto vzoru razit přesně takovou medailku. Všichni, kdo ji s důvěrou budou nosit, obdrží velké milosti.“

Potřetí se Matka Boží Kateřině zjevila ještě téhož roku v prosinci. Přesné datum však neznáme, ježto si ho řeholnice opomněla zaznamenat. Zato si zazname-



Neporušené tělesné ostatky svaté Kateřiny Labouré

nala opakovanou Mariinu výzvu k ražbě medailky. „Tyto paprsky jsou symbolem milosti svaté Panny, jež obdrží ti, kdo o ně požádají,“ slyšela Kateřina zcela jasně hlas.

Nějaký čas trvalo, než se k ražbě medailky přikročilo. P. Aladel, Kateřinin zpovědník, jejím vizím nadále nevěřil. Svůj postoj změnil až po roce, kdy mu tlumočila důraznou žádost Panny Marie, kterou jí přednesla při čtvrtém zjevení. Dotyčný kněz se poradil s arcibiskupem Hyacinthem-Louisem de Quélenem, jež prohlásil, že ražba mariánské medailky není ničím, co by odporovalo katolické věrouce. V květnu roku 1832 zadal P. Aladel zhotovení první série medailek továrníkovi Adriannu Vachetovi. Záhy se dostavilo prv-

ní viditelné ovoce šíření medailky z Rue du Bac. Lidé se zničehonic uzdravovali nebo obraceli, kolikrát i na smrtelné posteli. Jen během deseti let byly po celém světě rozdány desítky milionů medailek. K neznámějším šířitelům Zázračné medailky, jak je všeobecně známe, patřil bezesporu sv. Maxmilián Kolbe.

Kateřina nikde nerozhlášovala, jaké milosti se jí v podobě zjevení Přesvaté Panny dostalo, uchovávala vše v tajnosti. Pouze po smrti P. Aladela považovala za vhodné zpravit o všem svou matku představenou sestru Dufes.

Nějaký čas po čtvrtém zjevení složila řeholní sliby a stala se řadovou sestrou vyznačující se pokorou a zbožností, sloužící obětavě chudým v pařížském chudobinci Enghien, pracující zde na zahradě, v krejčovské dílně a ve fortně. A také modlící se: „Modlit se není těžké. Když jdu do kaple, kleknu si před milého Pána Boha a řeknu mu: »Pane, tady jsem, dej mi, co chceš.« Když mi něco dá, jsem ráda a děkuji mu. Když mi nedá nic, děkuji mu, protože vím, že si nic jiného nezasloužím.“

Zemřela 31. prosince 1876 ve svém klášteře a její tělo bylo 3. ledna pohřbeno do krypty kaple na Rue du Bac. Když byla její rakev v roce 1933 otevřena, neneslo její tělo známky rozkladu. Četné zázraky přiměly Pia XI. zakončit Kateřinin beatifikační proces 28. května 1933 jejím blahorečením. Dne 27. července 1947 ji pak Pius XII. svatořečil.

Původně se její svátek slavil 27. listopadu, tj. v den druhého Mariina zjevení. Po druhém vatikánském koncilu se přeneslo slavení na den jejího skonu, tj. na 31. prosinec.



Dobové zobrazení vize svaté Kateřiny Labouré

Bůh je Láska

Lidé skloňují lásku ve všech pádech, aniž by se aspoň trochu namáhali zamyslet se nad tím, co je to láska; o tom, co taková láska stojí, ani nemluvě. Vánoce jsou svátky lásky. Ale jaké? Odkud je láska?

Tato praláska je láska darující. V Bohu není hlad, který by musel být utišen. Je v něm jen plnost, která chce darovat. Nauka, že Bůh nepotřeboval něco stvořit, není suchá spekulace teologů. Je to rozhodující skutečnost. Bez ní bychom si mohli dovolit vidět v Bohu nanejvýš svého druhu manažera: bytost, která je tu k tomu, aby řídila vesmír, ve kterém stojí světu v čele jako ředitel školy nebo hoteliér svému hotelu. Být pánem světa není však pro Boha pražádnou velkou záležitostí. Sám v sobě, v „zemi trojjedinosti“, je Pánem mnohem větší říše.

Musíme mít stále před očima vidění Juliany Norwichevé⁽¹⁾: Bůh nese v ruce předmět maličky jako oříšek a tento oříšek je „všechno stvořené“. Bůh, který vůbec nic nepotřeboval, povolal k bytí zcela nadbytečné tvory, aby je miloval a zdokonaloval. Stvořil vesmír a všechno předvidal: mračna much, které oblétaávají jeho kříž; rozedraná záda přitisknutá na hrubý kůl; ruce a nohy probodené hřeby a stále se opakující dušení, když tělo kleslo dolů; i hrozná mučivá bolest v zádech a v pažích, když se pokouší nabrat dech. Smím-li použít biologické přirovnání: Bůh je

hostitel, který zcela záměrně stvořil své parazity; povolal nás k bytí, abychom ho mohli „vysávat“, „přerozdělovat“. Taková je Láska. To je diagram zosobněné Lásky, která vynalezla všechny druhy lásky.

Láska člověka

Bůh, Stvořitel naší přirozenosti, vložil do nás obojí: darující i přijímající a potřebující lásku. Potřebný milující miluje to, co nutně potřebuje. Jako příklad může posloužit láska batolete k matce. Darující druhy lásky jsou přirozeným obrazem samého Boha; jsou mu blízké skrze svou podobnost, která neznamená bezpodmínečné a u všech lidí „hledání blízkosti“. Sebeobětující se matka, blahosklonný vládce nebo učitel mohou vykazovat podobnost s Bohem, aniž by se mu explicitně přibližovali.

Přijímající, potřebující druhy lásky, tak jak to vidím, nemají podobnost s láskou, jakou je Bůh. Jsou spíše jako negativní protiklady; přirozeně nikoliv tak, jak je zlo protikladem dobra, nýbrž tak, jako je tvar pudinku negativem pudinkové formy.

Láska, jakou miluje Bůh

Nad to všechno dává Bůh lidem podíl na své vlastní darující lásce. Ta je jiná než darující láska, kterou dal Bůh člověku. Lidská láska nehledá výlučně dobro milovaného člověka prostě jen pro toho člověka samotného. Dává přednost dobru, které může sama dát, nebo které by měla nejraději, nebo které nejlépe zapadá do předem zvoleného obrazu, jež si sama udělala o životě milovaného člověka. Ale darující láska božského druhu, zosobněná Láska, která v člověku působí, je zcela nezištná a chce prostě jen to, co je pro milovaného člověka to nejlepší.

Dále se přirozeně darující láska obrací vždy jen k člověku, kterého milující sám nachází jako láskyhodného a ke kterému ho přitahuje náklonnost nebo stejné názory. Anebo když nic z toho není přítomno, pak jsou to ti, kteří jsou vděční, kteří si



to zaslouží, nebo takoví, jejichž bezmocnost je podmaňující. Božská darující láska však uschopňuje člověka, aby miloval ty, kteří přirozeně nejsou nijak láskyhodní: malomocné, kriminálníky, nepřátele nebo hlupáky, lidi budící odpor, nafoukance nebo hulváty.

Konečně uschopňuje Bůh člověka – jaký je to protimluv! – k darující lásce k němu samému. Přirozeně Bohu nemůže nikdo nic darovat, co by mu již nepatřilo. A když mu to patří, jak je možné mu to darovat? Ale zde je zřejmé, že se můžeme zřít sebe, své vůle, svého srdce, dát přednost Bohu, a tak mu to darovat. Co mu právem náleží, co bez něho nemůže ani na okamžik existovat (tak jako píseň bez zpěváka není ničím), to nám svěřil takovým způsobem, že mu to můžeme dobrovolně vrátit.

Že taková darující láska je milost, musí každý uznat. Ale já jsem připojil něco, co není možné tak snadno uplatnit. Zdá se mi, že Bůh nám dává ještě další dva dary: nadpřirozenou lásku přijímanou pro něho a nadpřirozenou lásku k druhým lidem. Mám na mysli lásku, která ani ve snu nemyslí na zisk. Mám na mysli bezednou chudobu. Jako řeka, která si hloubí své vlastní koryto, jako kouzelné víno, které se při darování stane i pohárem, který ho přijímá, tak proměňuje Bůh naši potřebu jeho, Boha v lásku, která je potřebná jeho samého.

Nechat se milovat

Ale Bůh proměňuje i naši potřebující lásku k druhým lidem, a ta rovněž potřebuje proměnu. Ve skutečnosti potřebuje

PUZZLE BETLÉMA, 20-2 028 dílků

Cena 200–500 Kč

Objednávky: Římskokatolická farnost
Třebíč-město, Martinské nám. 87/20,
674 01 Třebíč • tel. 728 133 220

trebicmartin@volny.cz.

Více na **www.trebicmartin.cz.**



Královéhradecká diecéze má nového pomocného biskupa

Papež František 2. prosince 2024 jmenoval nového pomocného biskupa královéhradecké diecéze. Stal se jím P. Prokop Brož, který v současné době působí jako biskupský vikář pro pastorační a školství Biskupství královéhradeckého. V Hradci Králové jmenování oznámil papežský nuncius arcibiskup Jude Thaddeus Okolo. Biskupské svěcení přijme P. Brož 22. února 2025 v katedrále Svätého Ducha v Hradci Králové.

ŽIVOTOPIS - ThLic. Prokop Brož, Th.D.

Narodil se 22. března 1972 v Náchodě jako šesté ze sedmi dětí manželů Jaroslava a Lidmily Brožových, farnost Červený Kostelec. Po absolvování trutnovského gymnázia v roce 1990 začal přípravu na kněžské povolání formálním rokem v litoměřickém konviktu.

V roce 1996 ukončil filosoficko-teologická studia na Papežské Lateránské univerzitě v Římě a 25. července 1996 byl vysvěcen na jáhna. Jako jáhen působil v Diecézním centru života mládeže Vesmír a poté ve farnosti Polná.

Na kněze byl vysvěcen 14. června 1997 biskupem Karlem Otčenáškem. Působil jako farní vikář v Nové Pace, v Kutné Hoře, kde zastával i funkci spirituála církevního gymnázia.

V roce 2003 ukončil licenciátem studia systematické teologie na Papežské univerzitě Gregoriana. Poté působil na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy, kde získal v roce 2008 doktorát z dogmatické teologie, a v letech 2010–2018 vykonával funkci děkana Katolické teologické fakulty.

Dne 14. května 2007 byl jmenován sídelním kanovníkem Královské

kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě.

S koncem akademického roku v srpnu 2018 ukončil své působení na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy. Mezi lety 2018–2022 působil jako děkan-farář Římskokatolické farnosti Hradec Králové – Nový Hradec Králové. Nyní je rektorem Duchovní správy kostela Panny Marie v Hradci Králové.

V současné době působí v královéhradecké diecézi jako biskupský vikář pro pastorační a pro školství, biskupský delegát pro ekumenismus a pro formaci trvalých jáhnů. Je ředitelem Diecézního teologického institutu, sídelním kanovníkem Katedrální kapituly při chrámu Svätého Ducha v Hradci Králové a členem Národního synodálního týmu.

Dne 2. prosince ho papež František jmenoval pomocným biskupem královéhradeckým a titulárním biskupem litomyšlským.

*Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)*



me všichni občas, někteří stále lásku druhých, která miluje v naší osobě i to, co není hodno lásky. To je druh lásky, který sice potřebujeme, nikoliv však druh, který si přejeme. Chtěli bychom být milováni, protože jsme krásní, velkodušní, spravedliví nebo užiteční. První náznak toho, že nás někdo miluje touto nejvyšší možnou formou lásky, je pro nás šok. (...)

Jak těžké je od druhých lásku jen přijímat, ukáže následující příklad. Představte si, že jste muž, který krátce po svatbě dostal nevlýčitelnou nemoc, se kterou bude muset žít dlouhá léta, neužitečný, bezmocný, odporný, závislý na obsluze své manželky, dokonce i váš intelekt je postižen, jste přepadán nekontrolovanými výlevy emocí, které obsahují neodkladné požadavky. A představte si, že péče a soucit vaší manželky je nevyčerpatelný. Muž, který to snáší s pokorou, bez zlosti, aniž by mohl cokoli dát, který dokonce rezignuje na všechno sebeobviňování, což je ve skutečnosti jen žebrání o soucit, ten osvědčuje něco, čeho potřebující láska ve svém přirozeném stavu není schopna. (Nesporně i taková žena osvědčuje něco, co daleko překračuje přirozenou darující lásku; ale o tom nyní nechceme diskutovat.) V takovém případě brát je snad těžší a snad ještě chvályhodnější než dávat.

Ale tento výjimečný příklad dokládá něco obecně platného. My všichni přijímáme lásku k bližnímu. V každém z nás vězí něco, co přirozeně nelze milovat. Nelze nikomu vyčítat, že tyto rysy v nás nemiluje – jen to, co je láskyhodné, může být přirozeně milováno. Jinak bychom mohli od lidí požadovat, aby chtěli plesnivý chleba nebo zvuk vrtačky na stlačený vzduch. Je možné nám odpouštět, mít na nás ohled, a přesto nás milovat z bliženské lásky; jinak to nejde. Všichni dobří rodiče, manželé – to si můžeme být jisti – mají občas rys charakteru nebo snad zvyk přijímat tuto lásku; to, že jsou milováni nikoliv proto, že jsou láskyhodní, ale proto, že v těch, kteří nás milují, přebývá zosobněná Láska.

*Z FuL 11/2004 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Anglická mystička žijící v letech 1342–1430.

Pastýřský list pražského arcibiskupa Mons. Jana Graubnera k nadcházejícímu Jubilejnímu roku 2025

V Praze dne 1. prosince 2024

Draží bratři a sestry,
na začátku adventu srdečně zdravím každého z vás a sděluji vám, že na Štědrý den zahájí papež František v Římě Jubilejní rok 2025 a ukončí ho na Tři krále roku 2026. Z jeho rozhodnutí zahájí biskupové Jubilejní rok ve svých katedrálách na svátek Svaté rodiny a na stejný svátek za rok jej ukončí. Rád vás všechny zvou na zahájení Jubilejního roku do katedrál sv. Víta, Václava a Vojtěcha v neděli 29. prosince v 17 hodin.

Naděje se rodí z lásky a stojí na lásce, která tryská z Ježíšova srdce probodeného na kříži, píše papež František. Křesťanská naděje se nemýlí a neklame, protože stojí na jistotě, že nic a nikdo nás nemůže odloučit od Boží lásky.

Člověk stvořený k Božimu obrazu se nemůže spokojit s přežíváním a jen s materiálními věcmi. Naděje je ctností, která věřícímu nabízí orientaci, určuje směr a cíl jeho života. Potřebujeme „překypovat nadějí“, abychom věrohodně a přitažlivě svědčili o víře a lásce. Kéž umí každý člověk bratrsky pohledět na druhého, projevit mu přátelství, upřímně mu naslouchat nebo mu nezištně posloužit. Tyto projevy se pak stávají semínkem naděje.

Základem naší naděje je vyznání: „Věřím v život věčný.“ V těchto slovech nachází křesťanská naděje stěžejní pilíř. Je to božská ctnost, kterou toužíme po věčném životě jako po svém štěstí. Jestli naděje ve věčný život chybí, je důstojnost člověka vážně poškozena. Otázky po smyslu života a smrti, viny a bolesti zůstávají bez řešení, takže lidé pak nezdědka upadají do beznaděje. My žijeme v naději, že budeme žít v Kristu na věky.

Dívat se do budoucnosti s nadějí také znamená s odvahou darovat své síly pro budoucnost. Bez této perspektivy, bez odvahy předávat život a víru se proměňujeme v umírající společnost. Naopak! Touha mladých lidí po dětech, které jsou ovocem jejich plodné lásky, otevírá kaž-

dé společnosti budoucnost a je záležitostí naděje. Podobně touha dělit se o svou víru s druhými, zvláště s dětmi, otevírá budoucnost církve.

Jubilejní rok je pro nás velkou příležitostí k šíření naděje cestou vlastního obrácení a skutků, které o našem obrácení svědčí.

Předně se jedná o přiblížení se do Boží blízkosti: k tomu slouží čas věnovaný osobní a společné modlitbě, zvláště modlitbě v našich rodinách. Stejný cíl mají i poutě spojené s pokáním. Může jít o účast na společné národní pouti do Říma ve dnech 28. až 30. března 2025.

Během Svatého roku lze putovat častěji na místa v naší arcidiecézi, kde je též možné získat odpustky spojené s Jubilejním rokem. Určuji tato: katedrálu sv. Víta, Václava a Vojtěcha, papežské baziliky: sv. Markéty Praha-Břevnov, Nanebevzetí Panny Marie Praha-Strahov, sv. Petra a Pavla Praha-Vyšehrad, sv. Jakuba Staršího Praha-Staré Město a sv. Ludmily Praha-Vinohrady. Dále pak baziliku Nanebevzetí Panny Marie Svatá Hora, kostel Nanebevzetí Panny Marie Stará Boleslav, kostel Navštívení Panny Marie Hrádek u Vlašimi a Hájek u Prahy.

Skutky, které vyžadují kajícího ducha a svědčí o našem obrácení, jsou skutky milosrdenství tělesného: sytit hladové, dát napít žíznivým, oblékat nahé, přijmout cizince, pečovat o nemocné, navštívit vězně a pohřbívat mrtvé, a skutky milosrdenství duchovního: radit pochybujícím, učít neznalé, napomínat hříšníky, těšit zarmoucené, odpouštět urážky, trpělivě snášet protivné lidi, modlit se k Bohu za živé i zemřelé.

Nabízí se znovuobjevení pátku jako dne pokání, kdy se můžeme snažit chránit se zbytečného rozptylování, nezapnout po celý den média či sociální sítě; zdržet se zbytečného konzumu, postit se, odřeknout si alkohol, kouření či drogy; darovat přiměřenou částku na potřeby chudých či církve, nebo věnovat čas dobrovolné službě.

Svatý rok nabízí mimořádné zapojení se do šíření Božího milosrdenství získáváním odpustků nejen pro sebe, ale i pro zemřelé. K získání odpustků, tedy odpuštění časných trestů za hříchy již odpuštěné, je třeba kromě pouti na stanovené místo, kde se účastníme mše svaté či jiné společné pobožnosti nebo aspoň soukromé modlitby, splnit i obecné podmínky: nemít zalíbení v žádném hříchu, být očištěn od hříchu skrze svátost smíření a v ten den být posílen svatým přijímáním a pomodlit se na úmysl Svatého otce.

Odpustky umožňují objevit, jak bezmezná je Boží milosrdenství. Ne náhodou byl kdysi pojem „milosrdenství“ synonymem pro pojem „odpuštěk“, a to právě proto, že se jím chce vyjádřit úplnost Božího odpuštění, které nezná hranic.

Odpustky mohou získat i staří a nemocní na svém lůžku, když k uvedeným modlitbám obětují své utrpení nebo těžkosti života.

Svátost smíření představuje zásadní a nepostradatelný krok na cestě víry. Při naší zpovědi dovolujeme Pánu, aby zničil naše hříchy, uzdravil naše srdce, pozvedl nás a objal, aby nám dal poznat svou něžnou a soucitnou tvář. Je to nejlepší způsob, jak poznávat Boha, když zakusíme jeho odpuštění. Odpuštěním se nepředělá minulost, odpuštění nemůže změnit to, co se už stalo. Může však změnit budoucnost a umožnit to, že budeme žít jinak, bez zášti, jízlivosti a pomsty. Budoucnost projasněna odpuštěním se dokáže dívat na minulost jinými očima, pokojnějšíma, i když ještě zalitými slzami.

Bratři a sestry,

Svatý rok se ponese ve znamení naděje v Boha. Kéž nám pomůže znovu nalézt potřebnou důvěru v církvi, ve společnosti, v mezilidských vztazích a v mezinárodním dění, v podpoře důstojnosti člověka a v úctě ke stvoření. Zapojme se každý podle svých možností a prožijme Jubilejní rok jako období Boží milosti.

At' nás provází blízkost a pozornost Panny Marie!

Požehnané adventní dny vám všem ze srdce přeje a žehná arcibiskup pražský a primas český Mons. Jan Graubner.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Upřeme svůj zrak na pravého Boha

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

hřmotem zbrání, který mu i dnes brání najít ve světě příbytek (srov. Lk 2,7).

Ve sčítání lidu na celé zemi se zkrátka na jedné straně projevuje až příliš lidská zápletka, která se táhne dějinami: zápletka světa, který hledá moc, sílu a slávu, kde se vše měří úspěchem a výsledky, čísla a počty. Je to posedlost výkonem. Zároveň však ve sčítání lidu vyniká cesta Ježíše, který nás přichází hledat skrze vtělení. On není Bohem výkonu, ale Bohem vtělení. Nespravedlnost nevyvrací shora silou, ale zdola láskou; nevystupuje s nemezenou mocí, ale sestupuje do našich omezení; nevyhýbá se našim slabostem, ale přijímá je.

Bratři a sestry, dnes večer si můžeme položit otázku: V jakého Boha věříme? V Boha vtělení, nebo v Boha výkonu? Ano, protože existuje riziko, že Vánoce prožijeme s pohanskou představou Boha, jako by to byl mocný vládce, který je v nebi – bůh, který je spjatý s mocí, světským úspěchem a modloslužbou konzumu. Stále se vrací falešná představa odtazitého a nedůtklivého Boha, který se chová dobře k dobrým a zlobí se na špatné; Boha stvořeného k našemu obrazu, užitečného pouze k řešení našich problémů a odstraňování našich neduhů. Na druhou stranu nepoužívá kouzelnou hůlku, není komerčním bohem „všeho a okamžitě“; nezachrání nás stisknutím tlačítka, ale přibližuje se, aby změnil realitu zevnitř. Jak je v nás však zakořeněna světská představa vzdáleného a kontrolujícího, rigidního a mocného Boha, který pomáhá svým vlastním zvítězit nad ostatními! Tak často je v nás zakořeněna právě tato představa. Ale tak to není: On se narodil pro všechny, při sčítání lidu celé země.

Vzhledně tedy k „živému a pravému Bohu“ (1 Sol 1,9): k tomu, který se vymyká všem lidským výpočtům, a přesto se nechává sečíst našim počítáním; k tomu, který dělá revoluci v dějinách tím, že je obývá; k tomu, který nás respektuje až do té míry, že nám dovolí, abychom ho odmítli; k tomu, který vymazává hřích tím, že ho bere na sebe; který neodstraňuje bolest, ale proměňuje ji; který neodstraňuje

problémy z našeho života, ale dává našemu životu naději větší, než jsou jeho problémy. On tak touží obejmout naše životy, že se pro nás on, Nekonečný, stává konečným; velký stává se malým; spravedlivý zabydluje naše nespravedlnosti. Bratři a sestry, zde je zázrak Vánoc: ne směr sentimentálních citů a světské útěchy, ale nebývalá něha Boha, který zachraňuje svět tím, že se vtělil. Podívejme se na Dítě, podívejme se na jeho jesle, podívejme se na jesličky, které andělé nazývají „znamením“ (Lk 2,12): je to vlastně zjevující se znamení tváře Boha, který je soucitný a milosrdný, všemohoucí vždy a jen v lásce. Činí se blízkým, laskavým a soucitným, to je Boží způsob bytí: blízkost, soucit, laskavost.

Sestry, bratři, žasneme, protože „se stal tělem“ (srov. Jan 1,14). Tělo: slovo, které připomíná naši křehkost a které evangelium používá, aby nám řeklo, že Bůh vstoupil do samé hloubky našeho lidského údělu. Proč šel tak daleko? – ptáme se. Protože mu na nás záleží, protože nás miluje natolik, že nás považuje za cennější než cokoli jiného. Bratře, sestro, pro Boha, který během sčítání lidu změnil dějiny, nejsi číslo, ale jsi tvář; tvé jméno je zapsáno v jeho srdci. Ale ty, když se podíváš na své srdce, na svůj výkon, který neodpovídá standardu, na svět, který soudí a neodpouští, možná prožíváš tyto Vánoce špatně, myslíš si, že se ti nedaří, líhne se v tobě pocit nedostatečnosti a nespokojenosti pro tvé slabosti, pro tvé pády a problémy a pro tvé hříchy. Ale dnes prosím přenech iniciativu Ježíši, který ti říká: „Pro tebe jsem se stal tělem, kvůli tobě jsem se stal jako ty.“ Proč zůstáváš ve vězení svého zármutku? Jako pastýři, kteří opustili svá stáda, opuště ohrady svých melancholií a obejmí něhu Boha dítěte. A udělej to bez masek, bez brnění, odvezdej mu své smutky a on se o tebe postará (srov. Ž 55,23): On, který se stal tělem, nečeká na tvůj úspěšný výkon, ale na tvé otevřené a důvěřivé srdce. A v něm znovu

objevíš, kdo jsi: milovaný Boží syn, milovaná Boží dcera. Nyní tomu můžeš věřit, protože dnes večer Pán vyšel na světlo, aby osvětlil tvůj život, a jeho oči září láskou k tobě. Je pro nás těžké tomu uvěřit, že Boží oči září láskou k nám.

Ano, Kristus se nedívá na čísla, ale na tváře. Kdo se však na něj dívá uprostřed mnoha věcí a šileného spěchu věčně zaneprázdněného a lhostejného světa?

Kdo se na něj dívá? Zatímco v Betlémě mnozí lidé, pohlceni opojením ze sčítání lidu, přicházeli a odcházeli, plnili noclehárny a hostince a mluvili o něco více a méně, někteří byli Ježíšovi nablízku: byli to Maria a Josef, pastýři, pak mudrci. A od nich se učme. Oni

stojí s očima upřenými na Ježíše, se srdcem obráceným k němu. Nemluví, ale klanějí se. Tato noc, bratři a sestry, je časem klanění.

Klanění je způsob, jak přijímat Vtělení. Vždyť právě v tichu se Ježíš, Otcovo Slovo, stává tělem v našem životě. Udělejme také my to, co se dělo v Betlémě, což znamená „dům chleba“: postavme se před něj, Chléb života. Znovu objevme adoraci, protože adorovat neznamená ztrácet čas, ale umožnit Bohu, aby obýval náš čas. Znamená to nechat v sobě rozkvést setbu vtělení, znamená to spolupracovat na díle Hospodina, který proměňuje svět jako kvas. Klanět se znamená přimlouvat se, napravovat, dovolit Bohu, aby narovnal dějiny. Jeden velký vypravěč epických činů napsal svému synovi: „Nabízím ti jedinou velkou věc, kterou je třeba na zemi milovat: Nejsvětější svátost. Tam najdeš okouzlení, slávu, čest, věrnost a pravou cestu všech tvých lásek na zemi.“ (J. R. R. TOLKIEN, *Dopis 43, březen 1941*)

Bratři a sestry, dnes večer láska mění dějiny. Dej nám, Hospodine, uvěřit v sílu tvé lásky, která se tak liší od síly světa. Pane, učiň, abychom se jako Maria, Josef, pastýři a mudrci shlukli kolem tebe a klaněli se ti. Když se ti budeme více podobat, můžeme světu svědčit o kráse tvé tváře.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Pozvi dnes ke společnému setkání s Božím slovem všechny své drahé. Kdy jindy byste se měli sejít v tichém a radostném zamyšlení, ne-li o svátku Svaté rodiny? Je to vzácný svátek i vašeho rodinného společenství. Proste společně Božího Ducha, aby vás opravdu shromáždil v jedno.

Doprovázejte Svatou rodinu při její daleké pouti do jeruzalémského chrámu i při jejím bolestném rozdělení. Nevypráví vám evangelista dojemný příběh také proto, aby vám pomohl ve vašich starostech? I Maria a Josef procházejí všedními trampotami, nemají to lehké ani se svým božským Dítětem, ocitají se ve svízelných situacích a slyší slova, kterým nejsou schopni porozumět. Co jiného je však vede ve všech nejistotách, ne-li bezmezná důvěra v Hospodina? S veškerou věrností a oddaností plní úkol, který přijali od Pána. *Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách.*⁽¹⁾

Není vám někdy těžko právě proto, že ztrácíte ze zřetele vznešenost svého povolání a svou důstojnost? Vezměte se dnes spolu za ruce a povězte jeden druhému tu radostnou skutečnost: *Bůh si nás vyvolil, jsme mu zasvěceni a miluje nás!* Není to samo o sobě největším pokladem vašeho společenství? Nikdy nejste ponecháni sami sobě. Jako Bohu zasvěceni jste jeho vlastnictvím a on nikdy neopouští, co je jeho, své vlastnictví, které *miluje*. A jestliže vás miluje, znamená to také, že je živý mezi vámi, je s vámi a ve vás, v každém z vás a skrze vás se vám chce přibližovat a zjevovat. Jak? Tím, že si navzájem *projevujete jeho milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost*. Jestliže se ti zdá, že ten druhý je přímo nesnesitelný, není to proto, že nepocituje a neuvědomuje si Boží přítomnost, že mu ničím nepřipomínáš blízkost nejlaskavějšího Otce? *Že u tebe nenachází jeho milosrdné srdce, dobrotu, mírnost a trpělivost?* Projev pokoru a uznaj, že máš podíl na všem, co ti připadá tak nesnesitelné. Jestliže si to však dnes v dobré vůli a pokoře přiznáváte, budete si snáze navzájem odpouštět, *má-li kdo něco proti druhému*. Tím také všem ostatním nejlípe zprítomníš Pána, který *odpustil tobě*.

Největším pokladem rodiny je *láska*. Bez ní jsou ubozí a chudí i ti nejbohatší. Láska není něco, co vlastníme jako jmění. *Láska je svorník dokonalosti*, láska je

Sváteční setkání

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Byl milý Bohu i lidem.

způsob bytí, který všechno proměňuje. Její nedostatek ještě více přitěžuje ve všem, co vás tíží. Boha, který je Láska⁽²⁾, marně hledají ti, kteří se nemilují. Bůh svou lásku neskrývá, projevuje ji otevřeně, když z lásky krvácí, nese kříž a prosí za ty, kteří na kříž přibíjejí. Láska je skutečná teprve tehdy, když bolí, neklade si předem podmínky, neustupuje před nevděčností a nezná výčitky. Když každý začne s láskou jako první, pak ona záhy naplní celý dům jako *svorník dokonalosti*.

Tam, kde sídlí láska, *vládne Kristův pokoj*. Sřežit tento pokoj ve svém vlastním srdci a tím v celém domě je *cíl vašeho povolání*. *Vděčně na to pamatujte*, vždyť jste přece *jedním tělem*. Kde není Kristův pokoj, tam není Kristův duch. Chceš-li, aby z tebe Kristus vyzařoval – a tvoji drazí kolem tebe mají na to právo – vyčkej vždy se svým rozhodnutím i se svým slovem, dokud si nejsi jist, že v tvém srdci zavládl jeho pokoj.

Zamyslete se pak společně podle slov apoštolova doporučení, zda je u vás opravdu *Kristova nauka v plné síle*. Co představuje vaše prostředí pro semeno Rozséváče? Skálu, úhor bez půdy, bodláčí – nebo zúrodněnou zemi? Připravujte mu ve vlastním zájmu takové podmínky, aby mohl přinášet *užitek stonásobný*⁽³⁾. Abyste se mohli *navzájem moudře poučovat*, nemohou být pravdy víry popelkou mezi přívalem prázdných a často povážlivých slov, s jakými se svět bezostyšně vkrádá až do intimity vašeho prostředí. Jste *zasvěceni Bohu*, jeho chvála ať zaznívá z vašich úst i z vašich srdcí, ať celé vaše společenství mu spolu děkuje za jeho dobrodiní a spolu ho prosí o pomoc ke každému dílu, aby se pak všechno dělo v radosti a v pokoji *ve jménu Pána Ježíše*.

Nelekejte se podřízenosti. Jestliže sám Bůh k vám *nepřišel, aby si nechal sloužit, nýbrž aby sloužil*⁽⁴⁾, i vy máte *jeden druhému umývat nohy*⁽⁵⁾. Celých třicet let byl v nazaretském domku největší ten, který se *podřizoval všem*. Podřízenost je je-

1. čtení – 1 Sam 1,20–22.24–28

Anna počala, a když uplynul čas, porodila syna, dala mu jméno Samuel a pravila: „Od Hospodina jsem si ho vyžádala.“

Muž Elkana a celá jeho rodina odešli, aby obětovali Hospodinu výroční oběť a splnili svůj slib. Ale Anna neodešla. Řekla totiž svému muži: „Přivedu chlapce, až ho odstavím, aby se ukázal před Hospodinem a zůstal tam navždy.“

Když odstavila Samuela, přivedla ho s sebou do Hospodinova domu v Silo, s tříročním býčkem, s jednou měřicí mouky a s měchem vína; chlapec byl ještě malý. Porazili býka a přivedli chlapce k Helimu. Anna řekla: „Prosím, můj pane, jako že jsi živ, můj pane, já jsem ta žena, která stála tady u tebe a modlila se k Hospodinu. Za tohoto chlapce jsem se modlila a Hospodin vyslyšel mou žádost, jak jsem ho prosila. A proto také já ho odevzdávám Hospodinu na všechny dny, po které bude živ – je odevzdaný Hospodinu.“ I klaněli se tam Hospodinu.

2. čtení – 1 Jan 3,1–2.21–24

Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že

Dokončení na str. 12

ho svatou cestou, jak prospívat na duchu i na těle a jak se stát milým Bohu i lidem.

Jestliže Bůh výslovně žádá, aby se rodiče těšili velké úctě, je to závazek nejen pro děti, ale i pro rodiče. Nebeský Otec od nich očekává, že budou v posvátném kruhu rodiny jeho důstojným zástupcem a také jeho názorným a povzbuzujícím obrazem. A tak proste v tento den společně Pána:

Bože, dal jsi nám ve Svaté rodině zářivý příklad. Posiluj nás, ať ji následujeme v ctinostech všedních dnů a svůj pozemský domov naplňujeme společenstvím lásky.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

(1) Ž 128,1; (2) srov. 1 Jan 4,8;

(3) srov. Mt 13,3–9; (4) Mk 10,45; (5) Jan 13,14;

(6) vstupní modlitba dnešního svátku.

Blahoslavený Alan de Solminihac

Miloval své povolání, proto pro něj nebylo nic těžké, nic z toho, co vykonal - a že toho bylo požehnaně. Však také zemřel vyčerpáním. Opat a biskup, jenž pozvedl nejprve své opatství a později i diecézi a zasloužil se o její obrodu jako velký bojovník proti bludu jansenismu a protestantismu, proti obrazoborectví. To byl bl. Alan de Solminihac, jehož přimlouvám se věřící svěřují již 43 let.

Narodil se v roce 1593 na svátek sv. Kateřiny Alexandrijské, tj. 25. listopadu. Měl šlechtický původ, jak napovídá ono „de“ v jeho jméně. Z rodového sídla Belet, ležícího ve francouzském departementu Dordogne, vzhlížel nějaký čas k maltézským rytířům, aby sloužil Bohu jako voják, leč postupně na svou budoucnost začal nahlížet jinak.

Možná na tom měla podíl příhoda z roku 1610, kdy ho, vynikajícího jezdce, strhl dravý proud řeky ze sedla koně. Vyvázl ze zrádného živlu živ a zdrav, každopádně pro sebe z toho prožitku vyvodil závěr, že ho zachránil Bůh a že v tom měl jistě nějaký vyšší záměr.

Dost se na této změně smýšlení podepsal jeho strýc Arnold de Solminihac, jenž zastával post opata dordogneckých augustiniánů, lépe řečeno kláštera v Chancelade u Dordogne. Alan pod jeho vlivem začal upírat svůj zrak ke svátostnému kněžství, a to právě v rámci řádu sv. Augustina. Po studiích obojího práva a třech letech noviciátu (1615–1618) nabyla Alanova touha 22. září 1618 naplnění – stal se knězem Kristovým. Následovala čtyři léta studia teologie v Paříži, kde zároveň navázal kontakt s tak významnými světci, jako byli sv. Vincenc de Paul či sv. František Saleský.

Pět let po vysvěcení obdržel P. Alan opatskou mitru v Chancelade. Ještě téhož roku sepsal nová statuta. Svou opatskou funkci vykonával velmi svědomitě, daleko od něj byly myšlenky na pohodlný život v tak důležitém postavení, které mu zaručil jeho aristokratický původ. Podařilo se mu vdechnout své komunitě nový život a časem oživil a reformoval i komunity jiných klášterů, jak o to byl požádán. Jednou z příčin bylo jeho lpění na tom, aby se adeptům augustiniánské řehole dostávalo co nejlepší formace, přísné a láskyplné zároveň, bez polovičatosti a falešné tolerance. To bylo konec konců jedno

z jeho hesel: „Je-li to možné, nikdy nic polovičatě.“ Začínal se třemi novici a jedním knězem. V době, kdy byl opatem, přijal řeholní sliby čtyřiapadesáti noviců...

Vzhledem k zjevným vynikajícím výsledkům dostával opat Alan postupně nabídky k převzetí několika biskupství, kdy už příčina těchto návrhů netkvěla ani tak v modré krvi, jež mu proučila v žilách, jako spíše v jeho obdivuhodných schopnostech. On každopádně všechny nabízené biskupské berly z pokory odmítal. Král Ludvík XIII. při jedné příležitosti prý řekl: „Sláva Pánu, že v mém království žije opat, který odmítá biskupství!“ Až v roce 1636 už neměl kam uhnout a vyloženě musel přijmout vedení diecéze v Cahors, protože sám kardinál Richelieu mu dal více než zřetelně najevo, že si to přeje. Vyžádal si jen svolení připravovat se na biskupský úřad jeden rok.

Jakmile se po biskupském svěcení 27. září 1637 pustil Alan de Solminihac



Blahoslavený Alan de Solminihac



Blahoslavený Alan de Solminihac

v Cahors do díla, bylo jasné, že diecéze v něm získala jedinečného pastýře. Potvrzoval to svým konáním celých dvaadvacet let, jež mu Bůh ještě na tomto světě vyměřil. Vyplnil je dobrem beze zbytku a naplnil v nich svá přání obnovit diecézi v duchu tridentského koncilu a napodobit svůj vzor, sv. Karla Boromejského.

Hned následujícího roku svolal synodu, kterou si nesmíme plést s něčím, co známe z naší doby. Svolání otcové se shodli na tom, jaké reformní kroky je třeba podniknout. Další synody následovaly v příštích letech.

Biskup Alan dbal tak jako v klášteře v Chancelade o náležitou formaci kněžského dorostu (pro zajímavost uvedu, že nikdy se neodloučil od augustiniánské hábitu). Pro tyto účely zřídil seminář, kde vedoucí postavení obsadil ctnostnými a pravověrnými řeholníky z řad bratří lazaretů. Přívlastek „pravověrný“ není použit nahodile – ve Francii řádil jansenismus a jeho stoupenci byli skutečně všude.

Podstatou tohoto závadného učení, hlášeného yperským biskupem Cornellem Jansenem, bylo to, že člověk je schopen jen hřešit a že vlastními silami se nemůže přičinit o spásu. Podle jansenistů si člověk navíc nikdy nemůže být jist, zda se nachází ve stavu milosti posvěcující, takže prakticky nečinili rozdíl mezi těžkým a lehkým hříchem. Proto též odmítali časté svaté přijímání. Z toho pramenilo povědomí o Bohu, jenž je toliko trestající a přísný, o Bohu, jenž nemusí udělovat milosti

Liturgická čtení

- dokončení ze str. 10

jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé.

A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám to nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

Evangelium - Lk 2,41-52

Ježíšovi rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dny a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nezpозorovali. V domnění, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty; teprve potom ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi.

Když ho rodiče uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.“ Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“

Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci.

Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci.

Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí.

potřebné k tomu, aby člověk byl s to držovat Desatero, ani tehdy, když člověk koná přísné pokání a podstupuje tuhou askezi. Ježíš prý nezemřel za všechny, ale jenom za hrstku asketů, což pochopitelně vedlo ke strachu z Boha, k beznaději a ke ztrátě snahy žít ctnostně.

Toto zhoubné býlí ve Francii bujelo a poctivý biskup z Cathors se všemi silami nasazoval, aby je vykořenil. Organizoval proto lidové misie vedené především jezuitu, hlavními odpůrci jansenistického bludu; navštěvoval proto své farnosti, jichž bylo kolem 800, každou během své biskupské služby vizitoval aspoň devětkrát. Pěšky či na koni, ježto svůj kočár prodal a utržené peníze rozdělil mezi chudé. Neomezoval se přitom jen na nahlédnutí do farních účtů, ale setkával se s lidmi, naslouchal jim, promlouval k nim. Samozřejmostí při jeho vizitacích byla adorace Nejsvětější svátosti, protože biskup Alan byl znám jako šířitel úcty k Eucharistii. Proslul rovněž jako zastávce uctívání obrazů a soch, které ve svém obrazoborec-

kém šilenství ničili ve velkém protestanti. V opozici vůči jansenistům též hájil papežský primát.

Biskup Alan dohlížel i na kněze - ty zasažené jansenismem konfrontoval, ty pohodlně usazené na svých farách a nedbající o věřící přísně káral. Zreformoval také kláštery, zakládal bratrstva a náboženské spolky. Nezapomínal ani na opuštěné a nemocné, zakládal pro ně sirotčince, útulky a špitály. V roce 1656 nadto vyhlásil pro diecézi Svátý rok, jehož cílem byla duchovní obroda svěreného mu stádce.

Alanovi de Solminihac bylo šedesát šest let, když v Mercues nedaleko Cathors 31. prosince 1659 vyčerpáním umíral. Dost možná mu myslí běžela věta, kterou s oblibou říkával: „*Nic není těžké pro toho, kdo miluje své povolání.*“ A možná i tato: „*Musíme se Bohu odevzdat bez výhrad, neboť toto je způsob, jak ho bezvýhradně vlastnit; on se nám totiž dává do té míry, do jaké se mu my odevzdáváme.*“ Papež Jan Pavel II. ho blahorečil 4. října 1981.



Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA LEDEN 2025

Úmysl papeže: Za právo na vzdělání uprchlíků

Modleme se, aby pro migranty, uprchlíky a ty, kteří jsou zasaženi válkou, bylo respektováno právo na vzdělání, které je tak důležité pro rozvoj lepšího světa.

Národní úmysl: Za plodné prožití Svatého roku

Modleme se, aby nám Jubilejní rok přinesl prohloubení vztahu s Bohem, novou lásku ke každému člověku a obnovený život z Ducha Svatého.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

První dobročinná vánoční známka

Psaní a posílání vánoční pošty je i dnes pro mnohé lidi jistou součástí adventu. Jak však prostřednictvím dobročinné, příplatkové poštovní známky zmírnit bídu, to byl geniální nápad jednoho zaměstnance dánské pošty.

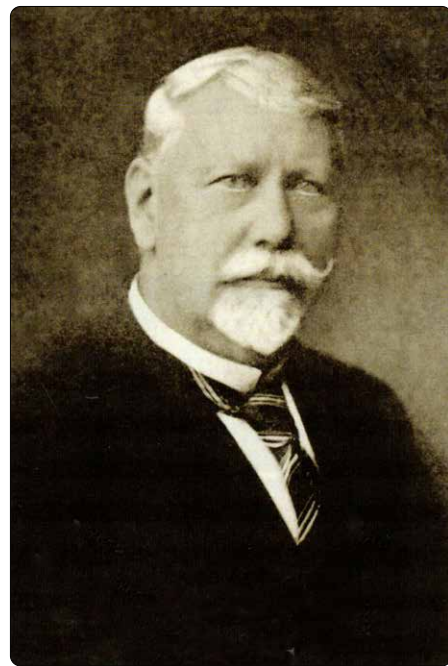
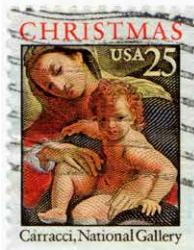
Einar Holbøll (1865–1927) byl zaměstnán u přepážky na poště v hlavním městě Dánska Kodani. Jako každý rok před Vánoce, tak i v prosinci 1903 to znamenalo opatřit pečeti a roztrdit celé haldy vánočních a novoročních pozdravů, prodávat poštovní známky a ještě i dbát o hladký průběh bez nějakých zbytečných třenic v dlouhých řadách mezi čekajícími před přepážkou. Ačkoli se v očekávání blížících se vánočních svátků každý snažil o vldnost a trpělivost, i tak se nadměrné pracovní vyčerpání často odrazilo v osobním a rodinném životě pošťáků. Ve střízlivém a pragmatickém úsudku 38letého pošťáka se tedy zrodila myšlenka, že za tyto mimořádné přesčasy by se měly pro zaměstnance pošty uplatnit také mimořádné poplatky jako odškodnění, a to například ve formě příplatkové známky k poštovnímu.

I když prvotní Einarovy pohnutky nebyly nezištné, později se stalo něco, co úplně změnilo jeho postoj a jeho pozornost nasměrovalo na bídu, jež byla daleko větší než jeho vlastní – na sklíčující bídu tisíců dětí, které v oněch desetiletích trpěly tuberkulózou. Kolik z nich padlo za obětí této nemoci v důsledku scházející či nedostatečné zdravotní péče, jelikož mnohé z nich pocházely z nuzných poměrů anebo musely strávit celý rok mimo domov v tíživé a smutné atmosféře špatně vybavených ozdraven! Pošťáka Holbølla možná chytil za srdce pohled na jedno z takovýchto nemocných dětí, které se před poštou dusilo dráždivým kašlem. Přitom se rozpomenul na své vlastní mládí a na těžkou nemoc, jejíž následky musel snášet po celý život. Revmatická horečka totiž překazila jeho životní sen – stát se námořním důstojníkem

jako jeho otec a předkové a strávit život na moři. Jako barvoslepý uchazeč již nemohl obstát. Proto začal jako 20letý pracovat na poště. Ale teď učinil obyčejný zaměstnanec pošty Holbøll velkorysé rozhodnutí, jež ho mělo proslavit – ano, chtěl se ze všech sil zasadit o zavedení příplatkové známky, jejíž výtěžek měl být určen na dobročinný účel pro děti nemocné tuberkulózou.

Navzdory nízké pracovní pozici byl Einar vynalézavý a uměl „zatahat za správné nitky“. Vypracoval plán, který předložil nejen generálnímu řediteli dánské pošty, ale i politikům, vydavatelům a dobrodincům, kteří jeho nápad společně podpořili. Na všech poštách měla být v prosinci k dispozici příplatková dobročinná známka, již si mohl každý dobrovolně koupit za 0,02 dánské koruny, což na tu dobu nebylo málo. Tato *julemærke* čili vánoční známka měla být patričně umělecky navržena a graficky zpracována, aby jednak zkrášlila vánoční poštu, ale zároveň posloužila i dobrému účelu. Vždyť právě advent je obdobím, kdy jsou srdce lidí obzvlášť otevřena obdarovat a potěšit druhé, zejména děti – tohoto si Holbøll za ta léta u poštovní přepážky velmi dobře všiml. Projekt byl nakonec schválen i samotným dánským

králem Kristiánem IX. a jeho manželkou Luisou, jejíž portrét měl zdobit známku.



Einar Holbøll, původce dobročinné vánoční poštovní známky

Od 10. prosince 1904 byla k dispozici vánoční známka na všech dánských poštách. Její prodej se setkal s neočekávaným ohlasem – do konce měsíce se prodalo více než 4 miliony kusů. Výtěžek posloužil k zakoupení pozemku v městě Kolding v blízkosti fjordu. Zde bylo do roku 1911 postaveno tzv. *Julemærkesanatoriet* (Sanatorium vánoční známky), financované čistě z každoročního prodeje příplatkových vánočních známek. Díky nejmodernějšímu lékařskému vybavení, přátelskému, speciálně pro děti upravenému prostředí a rodinné atmosféře se zde mohlo léčit přibližně 200 dětí nemocných tuberkulózou, z nichž až 85 % mohlo být propuštěných domů v dobrém zdravotním stavu; to bylo v té době opravdu hodně! Tím nejlepším lékem pro děti bylo dobré zázemí a s tím spojená dětská radost. Dobročinná vánoční známka zaznamenala takový úspěch, že do roku 1962 vzniklo v Dánsku ještě dalších osm ozdraven. Einarův nápad s rozličnými charitativními účely následovalo více než 130 zemí; počínajíc sousedním Švédskem, přes Grónsko, několik evropských zemí až po Ameriku. V některých oblastech se tento nápad realizuje během adventu až do dnešních dní.



Sanatorium v Koldingu

*Z Vítězstvo Srdca 143/2021
přeložil a upravil -dd-*

Jediný člověk, který byl předpovězený

Dějiny jsou plné lidí, kteří o sobě prohlašovali, že přicházejí od Boha, anebo že jsou bohy, anebo že přinášejí poselství od Boha – Buddha, Mohamed, Konfucius, Kristus, Lao-c' a tisíce dalších až po nějakého člověka, který právě dnes založil nějaké nové náboženství. Každý z nich má právo, abychom si ho vyslechli a zamysleli se nad ním. Jako k měření vnějších či vnitřních rozměrů potřebujeme měřidlo, tak by měl mít každý člověk, každá civilizace a každá epocha k dispozici nějaký trvalý test, jenž by pomohl rozlišit, který z těchto lidí přichází s oprávněnými nároky. Tyto testy jsou dva: *rozum a dějiny*. Rozum, protože ho má každý, i nevěřící; a dějiny, protože každý v nich žije a měl by o nich něco vědět.

Pokud některý z těchto lidí skutečně přišel od Boha, rozum nám říká, že ta nejmenší věc, kterou Bůh mohl udělat pro potvrzení jeho pravdivosti, je předpovězení svého příchodu. Výrobci automobilů oznamují svým zákazníkům, kdy mohou očekávat nový model. Pokud Bůh někoho poslal, anebo pokud sám přišel se životně důležitým poselstvím pro všechny lidi, zdá se logické, že nejprve dá lidem vědět, kdy má jeho vyslanec přijít, kde se narodí, kde bude žít, co bude učit, jaké bude mít nepřátele, jaký bude jeho program pro budoucnost a jak zemře. Podle toho, do jaké míry naplní vyslanec tyto předpovědi, lze posuzovat věrohodnost jeho tvrzení.

Pokud by Bůh toto neučinil, rozum nás ujišťuje, že by nic nezabránilo kdejakému podvodníkovi vejít do dějin a prohlásit: „Přišel jsem od Boha,“ anebo: „Na poušti se mi zjevil anděl a svěřil mi toto poselství.“ V těchto případech by neexistoval žádný objektivní historický způsob prověřit si tohoto člověka. Měli bychom pouze jeho slovo, které – samozřejmě – nemusí být pravdivé.

Jestliže nějaký cizinec navštíví Washington a řekne, že je diplomat, vláda ho požádá o pas a jiné dokumenty, které potvrzují, že reprezentuje určitou vládu. Jeho doklady musí být vyhotoveny ještě před jeho příchodem. Pokud se takovéto důkazy totožnosti vyžadují od vyslanců cizích zemí, rozum diktuje podobný postup

i v případě poslů, kteří tvrdí, že přicházejí od Boha. Každému takovému člověku rozum klade otázku: „Existuje nějaký záznam z doby před tvým narozením o tom, že přijdeš?“

Pomocí této zkoušky si můžeme vzpomínané lidi prověřit. (A na tomto východním stupni ani Krista nebudeme považovat za většího než ostatní.) Sokratovo narození nepředpovídal nikdo. Ani Buddha neměl nikoho, kdo by byl dopředu oznámil jeho příchod, poselství či den, v němž bude sedět pod stromem. Neexistují žádné záznamy o jménu Konfuciovy matky ani o místě jeho narození, nebyly nikde zaznamenány, a to ani století před jeho příchodem, aby lidé věděli, až skutečně přijde, že je Božím poslem. Avšak v Kristově případě to bylo jinak. Díky proroctvím Starého zákona nebyl jeho příchod neočekávaný. Nejsou žádné předpovědi o Buddhovi, Konfuciovi, Lao-c', Mohamedovi či o někom jiném. Ale o Kristu předpovědi existují. Ti ostatní prostě přišli a prohlásili: „Tady jsem, věřte ve mne.“ Oni byli pouze lidmi mezi lidmi, ani jeden z nich nebyl bohočlověkem. Jen Kristus vystoupil z řady a žádal: „Zkoumejte písmo izraelského národa a příslušné dějiny Babyloňanů, Peršanů, Řeků a Římanů.“ (Odteď budeme nazírat na pohanské písemnosti jen jako na historické dokumenty a také Starý zákon budeme zkoumat v tomto duchu.)

Je pravda, že proroctví Starého zákona se nejlépe chápou ve světle jejich naplnění. Jazyk proroctví se nevyznačuje matematickou přesností. Ale když sledujeme různé mesiášské předpovědi ve Starém zákoně a srovnáme obraz, jež nabízejí, s životem a působením Krista – lze vůbec pochybovat, že dávné předpovědi ukazují na Ježíše a na království, které založil? Je zde Boží příslib patriarchům, že skrze ně budou požehnány všechny národy země. Předpověď, že Judův kmen bude mít přední místo mezi ostatními hebrejskými kmeny, dokud nepříjde ten, jehož budou poslouchat všechny národy. Je zde zvláštní, ale nepopíratelná skutečnost, že v Bibli alexandrijských Židů, v Septuagintě, nacházíme jasnou předpověď o narození Mesiáše z panny. Proroctví Izaiáše (v 53 kap.) o Pánově služebníkovi, který

pokojně snáší utrpení a pokládá život jako zástupnou oběť za hříchy svého lidu. Je zde naděje na slavné, věčné království Davidova domu – v kom jiném než v Kristu se naplnila tato proroctví? Bereme-li v úvahu čistě historické hledisko, tato jedinečnost odlišuje Krista od všech ostatních zakladatelů světových náboženství. A jestliže se všechna tato proroctví historicky uskutečnila v osobě Ježíše Krista, nejenže v Izraeli skončila všechna proroctví, ale obětováním velikonočního Beránka byly ukončeny všechny oběti.

Nyní věnujme pozornost svědectví pohanů. Tacitus praví za starých Římanů takto: „Lidé, věřící v dávná proroctví, byli všeobecně přesvědčeni, že Východ bude mít výjimečné postavení a že z Judska přijde Pán a Vládce světa.“ Suetonius ve své zprávě o životě Vespasiana uvádí římskou tradici: „Na celém Východě vládlo staré a trvalé přesvědčení, že podle nepochybně zaručených proroctví Nejvyšší Moc má navštívit Židy.“

V Číně se projevovala tatáž očekávanost. Jelikož se nacházela na opačné straně světa, Čína věřila, že velký moudrý muž se má narodit na Západě. Anály Nebeské říše obsahují také tato slova:

Ve 24. roce Cao-Wanga z dynastie Čeu, osmého dne čtvrtého měsíce se na jihozápadě objevilo světlo, které ozářilo královský palác. Panovník, ohromen jeho nádherou, se na ně dotákal mudrců. Ukázali mu knihy, podle kterých tento zázrak byl znamením příchodu velkého světce Západu, jehož náboženství se má rozšířit do jejich země.

Rovněž Řekové ho očekávali. Šest století před jeho příchodem Aischylos ve svém díle *Prometheus* píše: „Nehledej konec, ale toto neštěstí, dokud se neobjeví Bůh, aby namísto tebe vzal na svoji hlavu bolest tvého vlastního hříchu.“

Jak se mudrci z Východu dozvěděli o Ježíšově příchodu? Pravděpodobně z proroctví, která se od Židů rozšířila do světa, jakož i z proroctví, které Daniel adresoval pohanům několik století před jeho narozením.

Když si Cicero vyslechl dávné věštby a Sibyliny předpovědi o „králi, jehož musíme poznat, abychom byli zachráněni“, s očekáváním se ptá: „Na kterého muže

a na kterou epochu se vztahují tyto předpovědi?“ Vergiliova čtvrtá pastorální báseň hovoří o podobné dávné tradici a vzpomíná „ctnostnou ženu, která se usmívá na své dítě – chlapce, jenž svým příchodem odstraní porobu“.

Suetonius cituje soudobého autora a tvrdí, že Římané se tak báli krále, který měl vládnout nad světem, že vydali rozkaz zabít všechny děti, které se v tom roce narodily – rozkaz splnil jen Herodes.

Nejen Židé očekávali narození velké krále, moudrého muže a spasitele, ale i Platon a Sokrates hovořili o *Logu* a o univerzálním moudrém muži, jenž „má přijít“. Konfucius hovořil o „světci“; Sibyla o „králi vesmíru“; řecký dramatik o spasiteli a osvoboditeli, který vysvobodí člověka od „prvotní a nejstarší kletby“. Všechna tato očekávání byla ze strany pohanů. Krista od ostatních vůdců odlišuje to, že byl dopředu očekáván; dokonce i pohané toužili po osvoboditeli či spasiteli. Tento samotný fakt mu dává jedinečné místo mezi všemi ostatními náboženskými vůdci.

Je zde i další skutečnost, která ho odlišuje od ostatních vůdců. „Jen co se Kristus objevil, rozčlil dějiny na dvě části: na období před jeho příchodem a na období po něm. Toto nedokázal ani Buddha, ani žádný z velkých indických filosofů. Dokonce i ti, kdo popírají Boha, musí ve svých útocích označovat datum podle »roku Páně«, tedy po Kristově příchodu.“

Třetí skutečnost, jíž se liší od ostatních vůdců, lze vyjádřit takto: Každý jiný člověk, který přišel na tento svět, přišel proto, aby žil. Kristus přišel na svět proto, aby zemřel. Smrt byla kamenem úrazu u Sokrata – přerušila jeho učení. Ale pro Krista byla smrt cílem a naplněním jeho života, pokladem, který hledal. Jen málo z jeho slov a skutků lze chápat bez souvislosti s křížem. Kristus sám se představil spíše jako spasitel než jako učitel. Nemělo velký význam učit lidi, aby byli dobrými, kdyby jim také nedal sílu být dobrými, kdyby je neosvobodil od frustrace z viny.

Životní příběh každého člověka se začíná narozením a končí se smrtí. V případě Krista však byla jeho smrt na prvním místě a život na posledním. Písmo ho popisuje jako „Beránka vedeného na porážku“, jímž byl již od počátku světa. V úmyslu byl obětován již při prvním hříchu a vzpouře proti Bohu. Nikoliv jeho narození vrhá stín

na jeho život, který vede ke smrti; spíše jeho kříž, jenž je začátkem, vrhá stín zpětně na jeho narození. Jeho život byl jediným životem na světě, který byl žitý od konce. Tak jako květ v trhlíně zdi vypráví básníkovi o přírodě, tak jako atom představuje miniaturu sluneční soustavy, tak i jeho narození hovoří o tajemství umučení. On přecházel od oznámeného k poznanému, od důvodu svého příchodu, vyjádřeného jménem „Ježíš“ či „Spasitel“, k vyvrcholení svého příchodu, jímž byla smrt na kříži.



Jan nám podává jeho věčnou prehistorii; Matouš jeho pozemskou prehistorii v rodokmenu. Je pozoruhodné, kolik jeho pozemských předků bylo hříšníky a cizinci! Tato skvrna na štítě jeho lidského původu předznamenává jeho soucit s hříšníky a s lidmi mimo Zákon. Tento aspekt jeho soucitu mu však později budou vmetávat do očí: „Je přítelem hříšníků.“ – „Je to Samaritán.“ Stín jeho poskvrněné minulosti předznamenává jeho lásku k poskvrněným. Jelikož se narodil ze ženy, byl člověkem a mohl jím být jen s lidskou přirozeností. Jelikož se narodil z panny, která byla zastíněna Duchem a „plná milosti“, byl mimo proud hříchu, který zasáhl všechny lidi.

Čtvrtým faktem, který Krista odlišuje od ostatních světových učitelů, je ten, že nezapadá do vžité kategorie „dobrého člověka“. Dobří lidé nelžou. Pokud však Kristus nebyl vším tím, co o sobě tvrdil, čili Synem živého Boha, vtěleným Božím Slovem, pak nebyl ani „dobrým člověkem“; byl darebákem, lhářem, šarlatánem a největším podvodníkem, jaký tehdy žil. Pokud nebyl tím, za koho se prohlašoval, tedy Kristem, Božím Synem, pak byl Antikristem! Byl-li pouhým člověkem, pak nebyl ani jen „dobrým“ člověkem.

Ale Kristus nebyl jen člověk. Lze ho buď uctívat, anebo jím opovrhovat – pohrdat jím jako obyčejným člověkem, anebo ho uctívat jako pravého Boha a pravého člověka. Kristus nám představuje tyto alternativy. Je dost možné, že komunisti, kteří jsou proti Kristu, jsou mu ve skutečnosti bližší než ti, kdo ho považují za sentimentálního a nevýrazného morálního reformátora. Komunisté aspoň dokázali přijmout, že prohrají, když on vyhraje; ti druzí se však bojí přiznat mu vítězství ne-

bo porážku, protože nejsou ochotni přistoupit na morální požadavky, k nimž by je zavazovalo jeho vítězství.

Je-li tím, co o sobě tvrdí, je-li spasitelem, vykupitelem, pak máme statečného Krista a vůdce, jehož se v těchto pohnutých časech vyplatí následovat. Máme Krista, který sestoupí do propasti smrti, porazí hřích, smutek a zoufalství. Máme vůdce, kterému když se obětujeme jako celopal, nejenže neztratíme svobodu, ale naopak, najdeme ji. Máme vůdce, jehož můžeme milovat, dokonce až na smrt. V těchto časech potřebujeme Krista, který uplete bič a vyžene prodavače i kupce z našich nových chrámů; který dá uschnout neúrodnému fíkovníku; Krista, který bude mluvit o křížích a obětech a jehož hlas bude znít jako hlas rozbouřeného moře. Avšak nedovolí, abychom se v jeho slovech prohrabávali, abychom odmítali náročná a přijímali ta, jež lahodí našemu pohodlí. Potřebujeme Krista, který obnoví morální proces, jenž nás naučí vášnivě nenávidět zlo a milovat dobro tak, že vypijeme kalich smrti jako pohár vody.

Z knihy Fulton J. Sheen: Život Krista. Dobrá kniha, Trnava 2023. Str. 14-22. Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Proč se Bůh stal dítětem

Úvahy k vánočnímu tajemství

Vánoce: stáj, Maria a Josef, Ježíšek v jesličkách, dárky a vánoční stromeček. Nejsou Vánoce v první řadě svátkem pro děti? Pro mnohé dospělé, dokonce i pro nás křesťany, ztratily Vánoce svůj hluboký význam. Hledají se alternativní způsoby, jak oslavit tyto svátky. Většina si přeje především několik pohodových dní v teplém obýváku, na pohodlném gauči, u svařeného vína a dobrého jídla. Proto vás, milí čtenáři, zveme spolu s námi ponořit se do tajemství Vánoc, otevřít svoje srdce pro milost tohoto svátku, aby Dítě v jeslích mohlo také nám darovat nové narození. Najdeme si trochu času a položíme si otázku: Proč se Bůh vůbec stal dítětem? A co to znamená pro mne osobně?

Bůh se stal člověkem, aby zbožstil stvoření

Ve své lásce a moudrosti myslel Bůh od věčnosti na to, že se jednou stane člověkem, aby zbožstil celé stvoření. Uskutečnění tohoto věčného plánu nekoneč-

né lásky se po prvním hříchu stalo ještě naléhavějším, protože jen sám Bůh mohl překonat propast, kterou mezi lidstvem a Stvořitelem otevřel hřích. Uskutečnilo se to tak, že Ježíš, Bohočlověk, vzal na sebe všechny následky hříchu, včetně smrti, a proměnil je svoji pokornou božskou láskou.

To, co ve skutečnosti oddělovalo člověka od Boha – následky hříchu, utrpení a smrt – se tak dokonce stalo prostředkem milosti. Toto je vykoupení. Ježíš svým utrpením z lásky usmířil padlé lidstvo s Bohem a každému z nás znovu umožnil přístup k Otci.

Proto o velikonoční vigílii v nádherném velikonočním chvalozpěvu *Exsultet* právem zpíváme: „Ó šťastná vina, pro kterou k nám přišel tak vznešený Vykupitel!“

Přišel jako slabé, bezbranné dítě

Přece by se však mohla naskytnout otázka, zda bylo skutečně potřebné, aby se všemohoucí Bůh, Stvořitel vesmíru, narodil jako slabé dítě, odkázané na pomoc



lidí. Nemohl Syn nebeského Otce přijít na svět hned jako dospělý? V první řadě můžeme konstatovat, že narození v betlémské stáji byla nanejvýš obdivuhodná událost. V panenském narození z Marie vstoupilo božské Dítě na tento svět. Svätý Josef byl prvním svědkem tohoto zázraku a zároveň byl též první, kdo se tomuto Dítěti klaněl. On přesně věděl, že otcem dítěte je sám Bůh. Pastýřům na polích museli toto tajemství později zvěstovat andělé, aby i tito chudí a prostí lidé mohli Novorozenému prokázat úctu, jaká mu náležela. Učenci ze vzdálených zemí přišli, aby se klaněli židovskému králi. Určitě museli být zvláštním způsobem osvíceni milostí, jelikož Dítě z Betléma uctili jako očekávaného Knížete pokoje.

Velikost tohoto dítěte musela být těm, kdo se mu klaněli jako první, později zjevena, protože navenek se Ježíšek nijak nelišil od jiných novorozenců. Byl hladový, plakal. Dítě bylo kojeno, usmívalo se a spalo. A přece bylo výjimečné pobývat v jeho přítomnosti! Jeho oči vyzařovaly nevinnost a čistotu dítěte, ale zároveň i cosi více, cosi božského, nepopsatelně hlubokého a něžného, cosi, co se dotýkalo srdcí. Nikdo neměl strach před tímto Dítětem a tak to zůstalo až dodnes. Dokonce i ten, kdo se bojí přísného, spravedlivého Boha, přichází k malému Ježíškovi s láskou, náklonností a pln důvěry. A přesně to je jeden z důvodů, proč Bůh přišel na zemi jako dítě. Tímto způsobem může nejlépe naplnit svoji nekonečnou touhu být s námi lidmi a darovat nám svoji odpouštějící lásku.

Toto je láska, která je ochotná přijmout každé ponížení, jen aby každé duši umožnila přiblížit se k němu.

Zažili to i pastýři, kteří byli považováni za bezvýznamné a nejmenší z izraelského lidu: byli chudí, nevzdělaní, špinaví



a nevyznačovali se právě vybranými způsoby. Ale necítili to jen oni. Nespočetné množství lidí až do dnešní doby je hluboce dojata při rozjímání nad božským Dítětem, dokonce při tom často zakusí útechu a uzdravení.

V Ježíškovi zjevuje Trojjediný Bůh něco ze své podstaty

Ba ani tento ušlechtilý motiv – zbavit člověka strachu před jeho vlastním Bohem – není nejhlubším důvodem, pro který se Bůh stal dítětem. V tajemství jesliček nám zjevuje Trojjediný Bůh, že v něm není jen Otec, ale i Syn, dítě. Ano, zpočátku bychom si nepomysleli, že být dítětem je něco hluboce božského, co je v Bohu od věčnosti a přetrvává v něm po celou věčnost. Druhá božská osoba, jelikož od věků vychází z Otce, od věků je plozena, je od věčnosti Synem – dítětem Otce. Od věčnosti byl Syn dítětem, a proto se stal lidským dítětem, jako odlesk božské dětskosti.

Syn se nikdy neoddělí od Otce, vždy žije v nekonečné blaženosti úplnou závislostí na svém Otci, a tím s ním žije dokonalou jednotou. To se, samozřejmě, nezměnilo ani tehdy, kdy se božský Syn stal člověkem a prošel všemi vývojovými stadii dítěte až po dospělost. Právě naopak, touto dětskou závislostí a jednotou se vyznačoval celý jeho pozemský život. Ježíš o tom vyprávěl svému lidu, když vysvětlil: „Syn nemůže činit sám od sebe nic, pokud to nevidí činit Otce.“ (Jan 5,19) „Já a Otec jedno jsme.“ (Jan 10,30)

Ježíš tedy nebyl slabým dítětem odkázaným na pomoc jen při svém narození, on zůstal také jako dospělý muž duchovně a duševně vždy dítětem Otce, závislým na něm a v lásce poslušným jeho vůli. Pohled, jež měl božský Syn od věčnosti upřený na svého Otce, nasměroval na něho i jako člověk. Ježíš tedy ve všem žil jako dítě z Otce: „Slova, která vám říkám, neříkám sám ze sebe: ale Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky.“ (Jan 14,10)

Proč být dítětem jako on?

Ano, vánoční tajemství má co říci také nám dospělým. Každý, kdo chce následovat Krista, napodobovat ho jako křesťan, musí se znovu narodit – musí se znovuzrodit v Duchu Svatém, jak to jednou v noci Ježíš vysvětlil farizeji Nikodémovi. Ná-



Michail Nikolajevič Vasilijev (1830–1900): Bůh zástupů, Tret'jakovská galerie, Moskva

sledování Krista začíná tím, že se v duši opět staneme dětmi. Být jako děti – to je něco tak nevyhnutelného, že sám Ježíš to stanovuje jako jedinou podmínku pro vstup do Otcova království: „Neobrátíte-li se a nebudete jako děti, nevejdete do nebeského království.“ (Mt 18,3)

Každé nenarozené dítě má v sobě něco fascinujícího a božského: nesrovnatelnou čistotu a přívětivost, něžnost a nevinnost, dobrotu a ochotu odpouštět. Naneštěstí člověk ztrácí tyto božské rysy, když dává stále větší prostor sobectví a pýše. Proto musíme Boha úpěnlivě prosit o nové srdce, které nám umožní být opět jeho dětmi. A přitom nám nikdo nedokáže tak dobře pomoci jako samotné božské Dítě, které v nekonečné míře nosí v sobě všechny tyto dobré, typicky dětské vlastnosti.

Božské Dítě v jeslích nám na Vánoce adresuje tato slova: *Já ti dávám sebe samého. Přijmi můj dar a také ty se mi daruj!* Dále nám říká: *Napodobuj mě, buď jako já: bez vypočítavosti, čistý a nevinný, tak přející dobro a ochotný odpouštět, tak upřímný – ale i tak statečný.*

Dítě je totiž velmi statečné a odvážné, ví, že je chráněno a neseno na silných ramenou otce, a ve své lásce k otci je často obdivuhodně obětavé. Vzpomeňme si jen na děti z Fatimy. Ježíšek nás vyzývá, abychom přemýšleli nad velikostí toho, že jsme malí. Bůh je dítě! A božské Dítě nám ukazuje, že v tom, že jsme dětmi, spočívá naše skutečná velikost, i když ji svět na první pohled nedokáže rozeznat.

Z *Vítězstvo Srdca* 149/2022
přeložil a upravil -dd-

Moje drahé, předražené české děti!

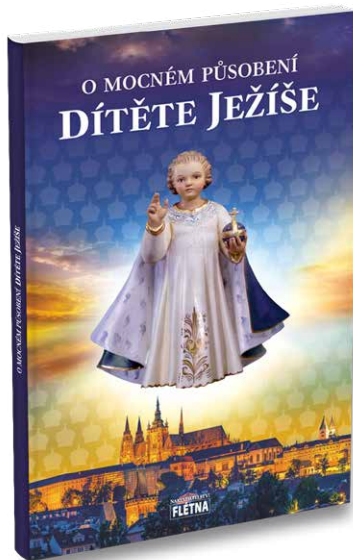
Nakladatelství Flétna vydalo v prosinci 2024 dvě knihy o úctě k Pražskému Jezulátku. Po svazku JEŽÍŠKU, DŮVĚŘU-JI TI! (ukázka ve Světle č. 50) si nyní představme dva úryvky z knihy O MOCNÉM PŮSOBNÍ DÍTĚTE JEŽÍŠE. Tím prvním je poselství k českému národu, které zaznělo v čase letošních povodní v září 2024. Druhý úryvek je svědectvím o vyslyšení prosb k Pražskému Jezulátku.

„Díváte se s velkým strachem do budoucích dní. Díváte se na oblohu a bojíte se. Ale Já k vám chci přijít jako Matka s velkou nadějí. Podívejte se výš. Nedívejte se jen na mraky bičující vaši zemi mohutnými dešti. Podívejte se výš! Podívejte se! Váš nebeský Otec touží naslouchat vašim modlitbám. Zlo, které vás chce zničit, můžete přemoci jen modlitbami. Vezměte do ruky růženec a modlete se s velkou důvěrou. Vkládejte svoje modlitby do Mého srdce a Já je budu předkládat před nebeský trůn, aby byly přemoženy zlé síly nad vaši zemí a zvítězilo dobro a láska. Vytáhněte ze svých skříní Jezulátka, která vystavujete jen o Vánocích, a modlete se k Dítěti, které přišlo na tento svět, aby přineslo spásu, radost a pokoj. Hleďte ty správné zbraně, které mohou rozehnat mraky nad vaši zemí. Nenechte se spoutat strachem, ale spolu se Mnou, svojí Matkou, se ponořte do modlitby naděje, díkyčinění, odprošování... Odprošujte za viny své i viny druhých. A v pokoře prostě nebeského Otce o smilování. Bojujte! Bojujte za svůj národ. Jako se valí vody, tak se valí do vašeho národa zlo mnohem větší než tato voda. A vy spíte, a vůbec nechápete, že jde o celou věčnost – pro vás i pro vaše děti... Bojujte láskou a modlitbou... Vyzývám celý český národ do boje, do duchovního boje! Já jsem s vámi. Miluji vás, moje české děti. Děkuji vám, že přijmete moji výzvu a že spolu projdeme tímto bojem až do vítězného konce. Amen.“ (Sobota 14. 9. 2024, v čase povodní)

* * *

Staneš se matkou mnoha dětí

„Manželé z Moravy, kteří jsou spolu v roce 2024 již sedmnáct let, nemohli mít několik let děti a nic nenavštěvovalo tomu, že by se situace mohla změnit. Během společných modliteb v jejich modli-



tebním společenství dal Bůh skrze milost Ducha Svatého slovo z vnuknutí, v němž bylo sděleno, že až dozraje čas, Bůh jim požehná a manželka se stane matkou mnoha dětí. Manželé uvěřili tomuto zaslíbení a snažili se i nadále pokračovat v modlitbách. Věci se ovšem nedaly do pohybu ihned a Bůh zkoušel jejich víru. Prosili na mnoha poutních místech a vykonali také pouť k Pražskému Jezulátku, kde prosili Ježíška o milost uzdravení.

Po jisté době Bůh připravil zvláštní situaci. Ve farnosti, kde manželé žili, probíhaly lidové misie a kněz, který tuto obnovu vedl, se rozhodl udělit manželce svátost pomazání nemocných směřující k vyřešení jejich problému. Ve chvíli, kdy kněz uděloval tuto svátost, manželka pocítila velmi silný dotek Boží milosti. Měla dojem, jako by jí plně pronikla uzdravující moc Ducha Svatého. V tento okamžik s jistotou věděla, že byla fyzicky i duchovně uzdravena. Již následující měsíc čekali první holčičku, Marušku, a s odstupem vždy asi půl druhého roku přicházely další děti. Nyní mají sedm dětí (čtyři holčičky a tři chlapce). Během této etapy si Bůh některá miminka v raném

období těhotenství povolal na věčnost, takže jejich rodina má ještě šest dalších dětí, které se za ně z Nebe přimlouvají – se svými anděly – před tváří nebeského Otce (srov. Mt 18,10).

Rodiče mají z dětí velkou radost; jsou pro ně mimořádným darem, ale tím jejich odpovědnost vůči nim nekončí, protože cílovou stanicí je Nebe. Věří, že milovat Boha celým srdcem znamená především hledat jeho svatou vůli a tu uskutečňovat v každodenním životě. Není důležité to, co chci já, ale co chce Bůh.

Tatínek s maminkou koupili každému z dětí sošku Jezulátka a děti si je občas berou ke společné modlitbě. Zvláště když je neklidné počasí, děti si svoje Jezulátka postaví na stůl a společně se s rodiči modlí růženec. Děti pozorují moc takové modlitby. Téměř ve všech případech (což bývá pro dospělé až nepochopitelné) síla živlů za velmi krátkou dobu ustupuje a vše naplňuje zvláštní Boží pokoj.

Jindy, když nějaká osoba potřebuje naléhavě pomoc nebo milost Boží v nemoci, rodiče s dětmi desetkrát opakují: „Pane Ježíši, prosíme, pomoz této osobě!“ I zde platí, jak mocná je tato střelná modlitba vyřčená ústy malých dětí. Upřímná modlitba dětí nalézá zvláštní a podivuhodnou milost u Boha.

Rodina se později rozhodla, že na svém pozemku vytvoří malou modlitební kapli Pražského Jezulátka. Dnes se v ní již všichni modlí a předkládají Bohu své prosby a úmysly. Kéž Jezulátko mocně zehná českému národu!

*Ukázky jsou z knihy
O mocném působení Dítěte Ježíše.
Str. 10–11 a 63–65.*

*Ve spolupráci s Rodinou sv. Josefa z.s.
vydal Martin Leschinger – FLÉTNA,
Orlické Podhůří 2024.*

(Redakčně upraveno)

Jezulátko a svatí

Úcta k Dítěti, ve kterém se sám Bůh stal člověkem, je stará jako sama církev. Někteří svatci obzvláště vynikali touto úctou. Připomeňme si některé z nich.

Svatý Jeroným (†420) strávil 34 let svého pohnutého života jako poustevník u jeskyně Narození v Betlémě. Bojoval zde proti vášním lidské přirozenosti s pohledem na pokorné Jezulátko. Zde vznikla většina jeho teologických děl. Svou niternou lásku k božskému Dítěti vyjadřují tato slova: *Obdivuji Pána, Stvořitele nebe a země, který se nenarodil uprostřed zlata, drahokamů, stříbra a hedvábí, ale na hlíně. Ve stáji, ve které byly nahromaděny naše hříchy jako špína. Přišel na svět uprostřed smetí celého světa, aby napravil ty, kteří tonou v nečistotě* (srov. Ž 113,7). *Chci se Dítěti, které pláče na slámě v jeslích, klanět a naslouchat mu. Chceme je vzít do své náruče a klanět se mu jako Božímu Synu.*

Svatý František z Assisi, velký ctitel ukřižovaného Spasitele, choval od své poutní cesty do Svaté země obzvláštní lásku k Ježíšovu dětství a k Vánocům. V roce 1223 oslavil Vánoce způsobem, jaký svět dosud nepoznal. Pozval svého přítele a poručil mu: „V lese u kláštera najdeš skalní jeskyni. Postav tam jesle naplněné senem. Musí tam být také vůl a osel, tak jak tehdy v Betlémě. Chci slavit příchod Páně zcela vážně a vidět na vlastní oči, jak chudý a nuzný chtěl být Pán kvůli nám.“

Na Štědrý den o půlnoci sešli se bratři u jeskyně. Z celého okolí přišli lidé s pochodněmi a svícemi. Jeden kněz sloužil mši svatou. Za oltář sloužily jesle, aby božské Dítě pod způsoby chleba a vína přišlo opět jako v Betlémě.

Příteli se najednou zdálo, že vidí v jeslích skutečné dítě, které spí. Bratr František vzal dítě láskyplně do náruče. Dítě se probudilo, usmálo se a hrálo si s jeho vousy i s hrubou kutnou. Touto zvláštní oslavou Vánoc založil František tradici jesliček a betlémů.

Svatá Klára z Assisi napsala: *Všimni si dobře chudoby toho, který leží v jeslích ovitý plenkami.*

Obdivuhodná pokora, úžasná chudoba! Král andělů, Pán nebe a země je položen v jeslích!

Svatý Antonín Paduánský (†1231) se původně zobrazoval pouze s lilii v ruce. Teprve od 15. století má v náruči Ježíška. Když jako kazatel byl v jednom městě hostem bohatého měšťana, dal mu hostitel k dispozici jednu světničku, aby mohl nerušeně rozjímat. Když obcházel domem, chtěl se z úcty a péče přesvědčit, jak se Antonínovi vede. Uviděl oknem, jak světec drží v ruce nádherné Dítě. Plný úžasu přemýšlel, odkud se to Dítě vzalo. Ježíšek upozornil sv. Antonína, že domácí pán je pozoruje. Když Jezulátko zmizelo, setrval sv. Antonín ještě dlouho v hlubokém rozjímání. Nakonec zavolal hostitele a prosil jej, aby o tom nikomu neřikal, dokud on, Antonín nezemře. Šlechtic dodržel slovo a teprve po světcově smrti vypovídal o této příhodě pod přísahou. Vě-

rohodnost této zprávy potvrdil Pius XII. v apoštolském listě *Exsulta Lusitania felix*, ve kterém jmenoval sv. Antonína církevním učitelem.

Svatý Jindřich Seuse (†1366) byl velký německý mystik. Zřekl se kvůli Jezulátku šlechtického titulu: *Vzdej se falešných radostí svých přátel a skloň se zcela nízkou k Děťátku v jeslích ve své zvrhlosti, aby tě povýšilo ke své věčné důstojnosti.*

Kam přijde toto milé Dítě, tam se zvlčlý člověk změní v něžnost, hněvivý v tichost, zamračený v sladkost a mírnost. Co bylo namyšlené, bude pokorné, co bylo netrpělivé, bude vlídné. Neboť jestliže se vznešené božství snížilo k Dítěti, kdo by mohl zůstat nadutý?

Je někde člověk, který by z lásky opustil víc než Boží Syn? Není. Proto se zastav a odlož svoji panovačnost. Skloň se k jesličkám. Podívej se, jak mlčí věčná Moudrost. Nemůže mluvit! Ten, který byl v nebi, leží ve stáji, ten který byl mezi anděly, leží mezi dobytčaty.



Freska Panny Marie s Ježíškem mezi svatým Františkem z Assisi a svatou Klárou v kostele „Santa Maria del Carmine“ (Svatá Marie Karmelská) v italské Pavii

Svatý Ignác z Loyoly (†1556) se od vojenského povolání obrátil, když zraněn ležel v lazaretě a uviděl Jezulátko a jeho Matku: *Když jsem jednou ležel a nemohl spát, uviděl jsem obraz Panny Marie s Ježíškem. Pocítil jsem při tomto pohledu na dlouhý čas nesmírnou útechu. Naplnilo mě to hlubokým odporem k mému dosavadnímu životu, zvláště k hříchům proti tělu. Z mé duše zmizely všechny představy, které jsem tam dříve zasadil. Od té doby jsem nesouhlasil s žádným pokušením, ani v tom nejmenším.*

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše (†1897) měla zvláštní vztah k božskému Dítěti a viděla to jako své poslání, *následovat Je na „malé cestě duchovního dětství“.*

Odevzdala se Ježíškovi ještě před vstupem na Karmel. *Řekla jsem Ježíškovi, aby se mnou zacházel jako s bezcenným míčem, který můžeme hodit na zem, kopnout do něho, propíchnout ho, nechat ho ležet v koutě anebo přitisknout k srdci, když nám to dělá radost. Chtěla jsem se zcela přenechat jeho dětským rozmarům.*

To pro Terezii znamenalo podříditi svou vůli zcela svaté Boží vůli. Ale její srdce to naplňovalo radostí, odevzdaností a neochvějnou nadějí. Ze zvláštní úcty přijala také své řeholní jméno.

Svatý Otec Pio nesl na svém těle 50 let, až do své smrti 23. září 1968, rány našeho Pána. Ale byl také velkým ctitelům božského Dítěte. Jedné duchovní sestře napsal:

Při narození Ježíše slyšeli pastýři zpěv andělů, jak nám to říká Písmo svaté. Ale neříká nic o tom, že by svatá Panna a svatý Josef, kteří byli Ježíškovi zcela nablízku, slyšeli hlasy andělů nebo viděli nebeský jas. Co slyšeli? Pláč novorozeného Dítěte. Co viděli v polotemné stáji? Očka Dítěte zalitá slzami a jeho zimou se chvějící chudícké malé tělíčko.

Ptám se vás: Kde byste zůstala, kdybyste si mohla vybrat? V temné stáji, kde pláče novorozeně, nebo s pastýři při sladkých melodiích a jasu nebeského světa? Zapřísahám vás, abyste milovala jesličky stejně jako Golgotu našeho ukřižovaného Pána.

Podle knihy A. M. Weigela:
Göttliches Kind, ich bete dich an

Překlad -lš- (Redakčně upraveno)

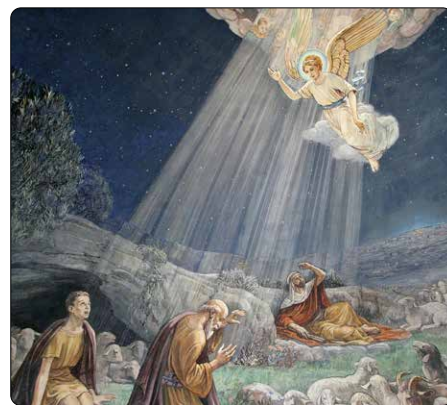
Vánoční mír

Skutečný mír srdce se nedá koupit ani vyjednat. Bohudík. Vedou se sice stále mírová jednání, ale protikladné zájmy se sotva podaří sladit pouhým jednáním. Sama mírová koexistence ještě nevytváří vánoční klid. Vánoční mír je ovocem smíření, které nám získal Ježíš Kristus.

Boží Syn nám získal milost, že všichni lidé jsou Božími dětmi, dokáží-li přijmout ducha dětství. Všichni mohou s něžností a důvěrou nazývat Boha *Abba* – Tatínku. Je naším dobrotivým společným Otcem. Skrze Ježíše, který se svým vtělením stal bratrem všech lidí, stali jsme se všichni v pravdě pokrevními příbuznými. Ten, kdo společného Otce skutečně miluje, nemůže pohrdat ani špatně zacházet s žádným jeho dítětem. A když se pro svůj hříšný egoismus staneme pro některého bratra cizími, může Boží otcovská láska způsobit, že se znovu poznáme, jak to čteme o Josefu egyptském: *Já jsem Josef, váš bratr.* V tomto duchu skutečného bratrství působí smíření pokoj, který svět nemůže dát.

Abychom se otevřeli tomuto všeobjímajícímu katolickému smíření, musíme se učit vzhlížet k našemu společnému Otci. Jeho Syn nám tak velice přiblížil Otcovu lásku. Jeho narozením se cesta k Otci stala kratší a bližší. Terezie z Lisieux mluví o *malé cestě*. „Malá cesta k Bohu je cesta duchovního dětství, je to cesta důvěry a úplné odevzdanosti.“

Skutečný příchod k jesličkám nastává tehdy, kdy jsme schopni říct i duševně nebo fyzicky chudému člověku se vši upřímností: „Jsi můj bratr. Mám tě rád.“



Jestli pocítí při tom trochu tepla, ať už je to člověk nemocný AIDS, přistěhovalec, drogově závislý nebo člověk postižený nouzí, můžeme jej svým přístupem jako Maria *zavinout do plenek a uložit v jeslích.*

I my sami potřebujeme stejnou měrou soucitnou lásku našich blízkých ve velké Boží rodině. Tam, kde o takovou lásku není nouze, tam zavládne i dnes skutečný vánoční mír.

Zdroj archiv Světla



Svatá Mlád'átka betlémská

28. prosince

Proč uctívá církev nevinně zavražděné betlémské děti jako svaté? Tyto děti přece ještě nic nevykonaly. Ani svůj život nevydávají dobrovolně za Krista, jen je jim násilím odňat. Tyto svaté děti, které neudělaly nic víc než toto „nic“, jsou oslavou milosti. Jejich svatost je čistý dar, plně nezasloužený. Tak nám tyto děti připomínají, že to, co v životě každého křesťana rozhoduje především, je milost. Náš úkol spočívá v tom, abychom se pro milost připravili. Snad vyznačuje tyto děti nejvíce to, že Boží milosti nepostavily nic do cesty.

Proč tedy uctívá církev tyto děti jako svaté? To, čím se vyznačují přede všemi jinými nevinně zabíjenými dětmi, spočívá v tom, že vstoupily do zcela zvláštního dění. Ony zemřely místo Krista. Ovšem jejich zástupná smrt nespočívá v tom, že by dobrovolně daly svůj život za Krista – život jim byl odňat. Ale nenávid, jejíž obětí se staly, patřila Ježíši Kristu. Proto i o nich platí Kristova slova: *Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhané vám připisovat každou špatnost. Radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.* (Mt 5,11–12) Důvodem svatosti nevinných dětí je okolnost, že byly zataženy do odmítání Krista, a to je milost jejich života. „Tajemstvím těchto dětí je, že byly obětovány. Božský ortel je jakožto oběť přinesl před Boží trůn. Byly strženy do tohoto bojovného dialogu mezi Bohem a jeho Odpůrcem, a to jim bylo připočteno ke spáse.“

Tajemství těchto dětí nám tak osvětluje tři pravdy: drama lidského života, Boží nárok na člověka a Boží svrchovanou moc.

Člověk se v životě nachází v boji mezi dobrem a zlem, mezi Bohem a Satanem. Satan se postavil proti Bohu. My lidé často zapomináme na tento věčný spor a žijeme s ním v podvodném míru. A přece se člověk nemůže z tohoto boje vymanit. Nemůže stát mimo něj. Musí se rozhodnout pro Krista, chce-li dosáhnout věč-

né spásy. Běda, jestliže patří k těm, o kterých říká Janův prolog: *Do vlastního přišel, a vlastní ho nepřijali.* (Jan 1,11)

Bůh vložil nevinné děti do tohoto sporu. Aniž by se jich ptal, rozhodl o nich, zvrátil k jejich prospěchu to, o čem ve své



*Maria Conti della Camera (1614–1670):
Vražedění betlémských nevinňátek,
freska v kostele Chiesa di Santa Croce, Parma, Itálie*

zlobě v jejich neprospěch svobodně rozhodl člověk, a daroval jim tím věčnou spásu. Tak může každý člověk pokládat čas a místo svého života za Bohem udělený úkol. Má jako křesťan žít na místě a v čase, kam ho Bůh postavil. To je jeho poslání a v tom se rozhoduje o jeho spáse, i když je v sázce jeho pozemský život.

Konečně nám tajemství těchto nevinných dětí ukazuje Boží panovnickou moc. Bůh má právo rozhodovat o životě každého člověka. Může člověka vzít a postavit, kam chce. Při všem takovém jednání má ovšem Bůh na mysli nejvyšší blaho člověka i světa. Tak nám tento svátek představuje doplněk vánoční slavnosti. Bůh, který se z lásky k lidem stal člověkem, aby jako bezmocné dítě prosil o lásku, je současně Pánem celého světa. Na jistotu tohoto Božského panování nesmíme vzhledem k Boží lásce nikdy zapomenout. „A to je poselství těchto nevinných dětí a jejich soud nad námi. Protože i tyto děti nás soudí. My jsme totiž vytěsnili ze svého vědomí skutečnost božské suverenity. Náš vztah k Bohu postrádá jasnou linii a řád o tom, co stále ještě existuje. Boha, který trvá ve svém neměnitelném

řádu a nedotknutelném zákonu, jsme rozpustili v psychologických představách subjektivních životních podmínek a životních požadavků jednotlivce i kolektivu. V tom spočívá základní diagnóza nemoci současného života.“

Tato slova Alfréd Delp⁽¹⁾ nenapsal u psacího stolu. Ví, o čem mluví, neboť je napsal mezi svým zatčením a svou popravou v roce 1945. On také byl zatažen do střetu mezi dobrem a zlem, byl uchvácen „božským orlem“. Pocítil na sobě božskou vladařskou moc. On však ji snáší jako vzor pro nás všechny ve víře a lásce a v důvěře v Boha, který je všemohoucí Láskou. Této Lásky může plně důvěřovat právě proto, že je tak mocná:

„Je zřejmé, jak úplně a bezvzhradně vzal Pán do svých rukou život. Není to žádné zbožné pobožnickářství, když Dítě nazýváme Pánem. Náš pojem Boha se musí opět stát velkým, markantním a opravdu vševládoucím. I tvrdým. Pak bude také láska, kterou hlásáme, pevná a silná a můžeme ji plně důvěřovat.“

*Z -sks- 51/94 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Německý spisovatel, jezuita. Byl členem Kreisavského kroužku, který se stavěl na odpor nacismu. [pozn. red.]

Ježíšku, setři slzy dětí, nemilovaných, nemocných a starých lidí. Přiměj lidi, aby odložili zbraně a sešli se k celosvětovému objetí v míru.

Milosrdný Ježíši, pozvi lidi, aby strhli zdi, které vytvořila bída, nezaměstnanost, nevědomost, lhotejnost, diskriminace a nesnášenlivost.

Ty, božské Dítě z Betléma, ty nás zachraňuješ, když nás zbavuješ vin. Ty jsi jediný a pravý Zachránce, který s takovou námahou hledáš lidstvo.

Bože pokoje, který jsi darem pokoje pro všechny lidi, pojd' a usídl se v srdci každého člověka a každé rodiny. Bud' naším pokojem a naší radostí.

(sv. Jan Pavel II.)

Náš „osmdesátý Ježíšek“

Mateřství často sahá mnohem dále než jen po vlastní děti. Nejkrásnějším příkladem je Panna Maria, pak jsou zde duchovní matky kněží, dále matky, jež pečují o sirotky, ale i mateřské ženy bez vlastních dětí... až po fyzické matky, které se v každodenním životě stávají milujícími matkami i pro jiné děti v nouzi - navenek jen na omezený čas, ale vnitřně zůstávají se svými „problémovými svěřenci“ natrvalo spojeny. O jedné takovéto náhradní matce a její rodině hovoří následující řádky.

Hildegarda Spörrová z Navisu v tyrolském údolí Wipptal na Vánoce roku 2022 s radostí oznámila své dceři, naší sestře Simoně⁽¹⁾: „Jak krásné! O těchto Vánocích máme u nás opět Ježíška.“ Měla na mysli malého Jonáše, který byl Hildegardě svěřen do opatrovnictví hned po narození, dokud chlapec v červenci 2023 nemohl odevzdat biologickým rodičům. Stalo se tak opět s bolestí v srdci, protože pro Hildegardu a jejího manžela Franze je to vždy nové loučení, na něž si nedokáží zvyknout ani po pětadvaceti letech.

Hildegarda: Všechno se to začalo, když měl Thomas, předposlední člen naší rodiny, dva a půl roku a já jsem manželovi navrhla: „Franzi, tak ráda bych i nějakému ubohému dítěti nabídla rodinu. Co kdybychom se stali pěstouny?“ Pak jsme v centru péče o mladistvé podali žádost a skutečně jsme dostali schválení jako pěstounská rodina. Když jsem však čekala našeho Fabiána, trvalo to další dva roky, než jsme mohli znovu požádat o dítě do pěstounské péče, které muselo být vždy mladší než naše vlastní děti.

V září 1998, přesně před pětadvaceti lety, nás centrum pro mladistvé informovalo o právě spuštěném projektu tzv. „pohotovostní náhradní rodiny“ a zároveň se nás hned zeptali, zda si dokážeme představit, že bychom přijali takovéto „dítě v nouzi“, které by v prostředí svých biologických rodičů nebylo v bezpečí - kvůli alkoholu, drogám, domácímu násilí, anebo by zde byla jiná nouzová situace, která by vyžadovala okamžitý zásah. Namísto toho, abychom doma měli v trvalém opatrování jen jedno dítě do 18 let, cítili jsme, že je správné postarat se po jis-

tou dobu o - takřkajíc - „dočasné dítě“, dokud se nenajde vyhovující řešení jeho budoucnosti, abychom potom byli připraveni na přijetí dalšího. A tak jsme se od začátku zapojili do tohoto velice potřebného projektu jako jedna ze šestnácti tyrolských rodin. „Dokud nám Pán Bůh dá potřebné zdraví a sílu, budeme to dělat rádi,“ jak obvykle říkáme.

Franz: S dětmi - jak bych to řekl - je svět prostě krásnější. I když některé z pěstounských dětí potřebovaly velmi pomoci a někdy nás posouvaly až na hranice našich možností; zejména ty starší ve školním věku, kdy byly bezostyšné anebo provokovaly, s hrozným slovníkem ze světa, který nám byl cizí. Navzdory tomu bylo velmi obohacující vidět, co dokáže mnoho trpělivosti a lásky udělat pro tyto zraněné, trpící dětské duše. Zakusit to bylo vždy dobré i pro naši vlastní rodinu.



*Angela byla jedním z našich prvních „pohotovostních dětí, dětí v nouzi“.
Ted' už má víc než 20 let a nadále nás spojuje krásné pouto. Naše dcera Anna je dokonce Angele křestní kmotrou.*



Manželé Franz a Hildegarda Spörrovi

Hildegarda: Již nějakou dobu máme jen miminka a malé děti do čtyř let, ale zajímavé je, že všechny starší děti, které byly často pro všechny v rodině skutečnou výzvou, vždy s radostí chodily denně na mše svaté. Udivovalo mě, když jsem zpozorovala, jak se při modlitbě růžence uklidnily a ztišily. Ano, modlitba má skutečně účinek, a právě ty zvlášť divoké děti se mě často ptaly: „Teto, kdy se zase budeme modlit?“ Měli jsme také děti s jedním rodičem jiné barvy pleti, děti migrujících pracovníků anebo romské děti, a dokonce některé původem muslimské či bez vyznání. Ale co se týká víry, s rodiči jsme opravdu nikdy neměli žádné problémy. Právě naopak. Dokonce i rodiče, kteří jsou od víry velmi vzdálení, bývají obvykle vděční, že se za naše nekatolické svěřence modlíme také po jejich návratu zpět do vlastní rodiny.

Franz: Pro pěstounské děti jsem vždy Franz, Hildegardu nazývají máma, teta anebo babička, jak je jim líbo. Jako nejstarší z deseti sourozenců jsem vyrůstal s malými dětmi okolo sebe, za něž jsem byl spoluzodpovědný. Takže miminka jsou mi vždy mimořádně drahá. Rovněž Jonáš, naše zatím poslední dítě, mi dělal radost.

Hildegarda: Od doby, kdy manžel Franz odešel do důchodu, s posled-

ními dětmi jsme se vhodně doplňovali. Franz předtím pracoval na plný úvazek, a tak mi doma s dětmi usilovně pomáhalo moje dospívající děvčata, ale i naši chlupci se starali o pěstounské děti. A zdá se mi, že péče a pomoc jiným velmi přispěly k tomu, že sami jsou dnes dobrými otci a matkami. Samozřejmě, jako teenageři se často museli něčeho vzdát a s něčím se smířit, něco „spolknout“ a náš nejmladší se musel naučit zacházet se svojí žárlivostí. Ale často jsem mu vysvětlovala: „Podívej se, Fabiáne, tyto děti by chtěly mít takovou maminku a otce, jako máš ty. Nemohly si vybrat, kde se narodí. Nyní k nim musíme být jen laskaví a dobří.“

V průběhu let jsem dospěla k pevnému přesvědčení, že to není samotný úřad, který nám vždy dá dítě, které se k nám „hodí“, ale že je to dobrý Pán Bůh, který nám svěřuje – jako „Ježíška“ – přesně ty děti, které chce mít u nás a jejichž rodiče také nejvíc potřebují naše modlitby a pochopení. Jak jsem už řekla, snažíme se dát malým dětem nejen střechu nad hlavou, ale během období, kdy jsou u nás, odevzdat jim také něco z naší víry, tak jak to děláme i u svých dětí. I když většina z nich není pokřtěná, od útlého vě-

ku je vodíme do kostela a večer se spolu modlíme, pak jim dáváme na čelo křížek. V případě malého Jonáše jsme jeho mamince dali kromě zázračné medailky, kterou jsme se souhlasem rodičů mohli dát každému dítěti, i nádobku se svěcenou vodou. A ona hned řekla: „Odeť budu Jonášovi dělat křížek také já.“ Nevím, zda to tak zůstane, ale v každém případě – semínko bylo zaseto.

Franz: Když nám rodiče z „pohotovostního týmu“ obvykle říkají: „Vy oba jste stále fit!“ – v duchu si pomyslím, že ve skutečnosti nás právě děti udržují mladými. Nejsou jen na obtíž, jsou naší radostí.

Hildegarda: To je pravda. Člověk nemá čas přemýšlet, den tak rychle uběhne a pro nás oba, ve věku nad 70 let, je to čistý dar, že tak dobře zvládáme péči, noční bdění, návštěvy u lékaře, setkání s rodiči a psaní zpráv pro úřad sociálních věcí... Sílu čerpáme z víry, pouze z víry. A všechno naše úsilí je bohatě odměněno každým krásným dětským úsměvem, když se děti dobře vyvíjejí a projevují svoji vděčnost různými způsoby. Naše vlastní děti už dávno odešly z domova a jsou to vnoučata, která pláčou, když se takové-

to „pohotovostní dítě, dítě v nouzi“, které jim přirostlo k srdci jako sourozenec, má vrátit do vlastní rodiny. Hned se ptají: „Babi, kdy přijde další?“

Abych byla upřímná, když jsme minulé léto museli „odevzdat“ Jonáše, naše osmdesáté dítě, byla jsem dva dny zcela vyčerpaná a neschopná jakékoliv skutečné práce. Samozřejmě, že jste šťastní, když dítě dostane dobré místo, ale bolest z toho, že jste se ho právě zřekli, zůstává. Když se mě na školeních či v týmu ptají, jaký mám „rituál zpracování“, otevřeně říkám: „Nepotřebuji rituál, mám Pána Boha, a když se cítím špatně, jdu do kostela, ke kříži u cesty anebo do lesa pomodlit se růženec. Tam vždy dostanu pomoc, kterou potřebuji, a nic jiného není třeba. Potom odevzdávám Bohu naše chráněnce a modlím se za ně. Vždyť jsou nám jen svěřeni, tak jako i naše vlastní děti!“

*Z Vítazstvo Srdca 155/2023
přeložil a upravil -dd-*

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Čili sestře z Rodiny Panny Marie.
[pozn. překl.]



Manželé Spörrovi jsou rodiči 9 dětí, prarodiči – mají 18 vnoučat a jsou i náhradními rodiči pro 81 pěstounských dětí. O Vánocích 2023 se stala novým, milým „Ježíškem“ v této velké rodině šestiměsíční Amira, která má turecký původ.

Chléb svaté Zity (2)



V dubnu měla Zita 10 let. Buonissima seděla na lavici před domkem a pozorovala Zitu, upřeně hledící na bílou lilii na záhoně. Prohlížela si každý její list, květ i lodyhu a bylo na ní vidět, že je nadšená z krásy, barvy i vůně tohoto něžného daru přírody. Ten květ nevinnosti ji tak upoutal, že ani nevěděla, jak se na ni maminka se zalíbením dívá, když poklekla vedle květiny, sepjala ruce a upřeně se dívala k obloze. Buonissima hned pocítila v srdci přívál štěstí a radosti nad svým dítětem a podívala se na obě lilie před sebou. Na jednu ve skutečnosti a na obraz druhé. Hned si pomyslela – první květina dnes kvetoucí, zítra vadnoucí, druhá žijící, která má neustále kvést před tváří nebeského Zahradníka. Ó Bože, shlédni milostivě na to dítě a chraň jeho nevinnost, prosím tě o to v nejhlubší pokoře, šeptala v mysl.

Zita se náhle narovнала a běžela k ní. „Maminko, co je to panenství? Napadlo mě, abych milému Spasiteli zaslíbila věčné panenství, ale nevím, jak to říct. Tak mu říkám: milý Spasiteli, patřím jen tobě a chci ti věčně patřit. Co je moje, to je i tvoje, a kromě tebe a mých dobrých rodičů nechci nic jiného.“

Nestačila se divit, kde se to v té maličké dívence bere. „Zito, Pán Ježíš je určitě spokojený i s takovýmto zaslíbením, jen se starej, abys ho věrně dodržela a opravdu nehledala nic jiného, jen jeho a jen jsem se chtěla ve všem zalíbit.“

Grazian se přezehnal křížem a posadil se na postel. Dnes byl během modlitby ranních chval trochu roztržitý. Zitiin odchod ho zasáhl mnohem víc, než si myslel.

„Graziane, každá květina jednou zvadne. Co myslíš, může Bůh dopustit, aby se cosi podobného stalo mojí Zitě?“ vzpomněl si na sestřinu otázku, když před měsícem seděli na dřevěné lavici na dvoře. Hlavu měl opřenou o parapet s pestrými květy v květináči a pozoroval Zitu, jak šikovně pracuje s malou motýčkou v záhonu s květinami.

Jemně chytil sestřinu dlaň a vložil ji do své. „Zita je dobré dítě a Bůh to ví.

Vzpomínám na to, jak – když ještě neuměla číst – jsem jí vyprávěl části Bible, vysvětloval články víry, a tak jsem ji svými výklady zaujal, že ani na okamžik nespustila oči z mých rtů. A když jsem skončil, zasypala mě proudem otázek,“ zasmál se.

„Na co se tě ptala?“

„No, nejvíc se jí líbilo poslouchat o tom, jak Spasitel nechával k sobě přicházet maličké, laskal je a žehnal jim.“

Myslí mu proletěla vzpomínka na tu chvíli. Zita přinesla čerstvé květiny, aby jimi ozdobil oltář skromného kostelíka.

„Co myslíš, strýčku, má Pán Ježíš rád i mě?“ podívala se na jednoduchý dřevěný kříž.

„Samozřejmě, náš drahý Spasitel miluje každého,“ ujišťoval její dětskou duši.

„A myslíš, že mě má rád tak jako já jeho? Víš, já ho mám tak ráda, že bych za něj zemřela jako ta betlémská nemluvnátka.“ Oči jí zářily.

„On tě má ještě raději, neboť z lásky k tobě zemřel na kříži a obětoval pro tebe svůj život v těch nejhorších mukách.“

Zita se na chvíli zamyslela a potom vyrukovala s další otázkou: „Jak a čím mu mám prokazovat svou lásku, když tu nejsou Židé, aby mě usmrtili?“

Pousmál se. Byl rád, že se ho takto vyptává. „Svou lásku mu nejlépe prokážeš tím, že budeš plnit jeho přikázání. Budeš se vroucně modlit, budeš poslušná, pracovitá a ve všem zlém, i v nepříjemnostech, zůstaneš trpělivá.“

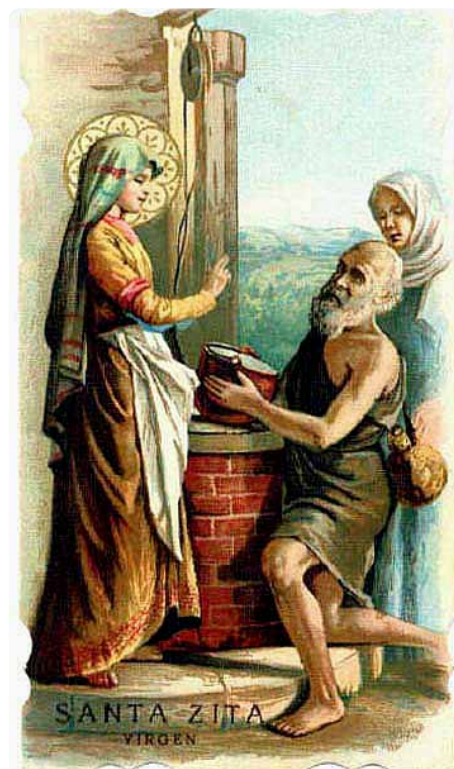
„Aha, takže se nemám rozčilovat?“ Posadila se vedle něj a zahoupala nožkami.

„Věru ne, neboť i vše zlé a nepříjemné pochází od něho a dopouští to na nás, aby zkoušel naši sílu a vůli. Proto se musíš vyhýbat bezbožným lidem a nedopustit se hříchu, kterým je náš Spasitel uražen.“

„I maminka říkala, abych Pána Boha nehněvala.“

„A má pravdu. Pojď, pomodlíme se k naší milé, dobré Marii.“ Vytáhl z ošoupané knihy obrázek a podal jí ho.

Za oknem se ukázal bledý svit vycházejícího slunce. Buonissima potichu spustila nohy z postele na dřevěnou podlahu a pooděšla k malému oltářiku v rohu



místnosti. Poklekla a odříkala své pravidelné ranní modlitby. Potom se přezehнала a vyšla z domku na dvůr.

Slunce už se usadilo na obloze a na zem posílalo teplé paprsky. Zadívala se stejným směrem, jako včera v podvečer. I městečko Lucca se probouzelo. Zlatý paprsek ranního slunce se opřel o kostelní věž.

Myslím, že se Zita vyspala dorůžova, pomyslela si, a aby se nerozplakala, šla ke studni nabrat vodu.

Giovanniho polechtalo slunce na nose. Ohnal se, jako by na něm seděla moucha. Ještě chvíli, zaprosil v duchu. Probudil se současně s Bonou, ale tvářil se, že spí. Tušil, že včerejší odchod dcerky k rodině Fatinelliových bude chtít žena probírat i dnes. Přitom není důvod mít strach, ani plakat.

Silněji přivřel víčka a najednou se ocitl v bohatém paláci, kde nechal Zitu ve společnosti dětí domácích, bydlicích v nádherných pokojích. Každý byl velký jako jejich celý domek, ne-li větší.

Udělal jsem to nejlepší, co jsem mohl, mumlal si v duchu cestou domů podvečerní krajinou. Měsíc vystupoval nad pahorky a ukazoval svou laskavou tvář na tmavomodré italské obloze. Podíval se na vzdálené obrysy vysokých věží Luccy. Připomínaly mu majáky, chránící město

před jakoukoli zkárou. Ano, to nejlepší... V té chvíli se mu před očima zjevila Zita. Každý podvečer klečela před svou postýlkou a modlila se. Když ji takto vídával, pokaždé si pomyslel, že se z této chvíle samoty velmi raduje. Mohla své dětské srdíčko otevřít Bohu a skromnou komůrku proměnit v nádherný chrám, kde se raduje Bůh a jeho svatí.

Sluneční paprsek ho znovu polechtal na nose, jako by ho chtěl popohnat, aby konečně vstal, protože slunce už je vysoko. Protáhl se a slezl z postele. Opláchl si tvář studenou vodou a ve chvíli, kdy Buonissima vešla dovnitř, natáhl se pro ručník. „Požehnané ráno, moje ženo,“ usmál se.

„I tobě, můj muži,“ vrátila mu úsměv a ze lněné utěrky vytáhla chléb. Upekla ho předečvirem a stále voněl jako čerstvě upečený.

Odkrojila dva krajíce, namazala je máslem a položila na talířky. Na dřevěném prkénku nakrájela tmavé olivy a rozsypala je na namazané krajíce.

Giovanni se posadil a oba sepjali ruce do tiché modlitby s díky za každodenní chléb.

„Vypadá to, že bude další horký den. Jen aby nám to nespálilo tu trochu obilí, co máme.“ Giovanni si utřel mastné rty.

„Myslím, že se nemusíš bát, pobolívá mě hlava,“ odpověděla. Vždy, když ji nečekaně rozbolela hlava, blížila se bouřka.

Kéž bys měla pravdu, pomyslel si, neboť měl spíš pocit, že ji hlava bolí ne z blížícího se deště, ale proto, že v noci nezamhouřila oko.

Buonissima ponořila talíře do měděného kotle s teplou vodou, aby je rychle opláchl. Když byla hotová, zahlédla už jen záda odcházejícího muže.

Dřevěná branka zavrzala. Giovanni hned sklopil oči od azurové oblohy směrem k ní. „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!“ hlasitě pozdravil přicházejícího vesnického faráře.

„Na věky!“ odpověděl farář. „Včera jsem vás viděl odcházet do města i se Zitou. Ale v podvečer, když jsem se podíval oknem ven, vracel jste se sám, milý Lombardi. Přišel jsem se tedy zeptat, kde jste ji nechal.“ Posadil se na dřevěnou lavici pod okny domku. „Doufám, že je v dobrých rukou.“

Buonissima zpozorněla. Hlas faráře ji přinutil ihned odložit dřevěnou vařečku,

kterou promíchávala namočenou cizrnu. Vyšla před domek a s úsměvem pozdravila faráře: „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus, už jste u nás dlouho nebyl.“

„Nyní jsem tu,“ oplatil jí úsměv, „vždyť nejste jediné ovečky, které mám na starosti,“ vlídně ji pokáral. „Přišel jsem se zeptat na Zitu. Určitě zůstala tam, kde bude pro věčnou spásu duše a blaho těla dobře zaopatřená.“

„Otče, kdybych o tom nebyl přesvědčený, zašel bych se nejprve s vámi poradit, než bych ji odvedl do města. Znáte nás, tak víte, že chudoba je nám věrnou přítelkyní. Těch pár klasů obilí, co se nám urodí, nás moc neuživí, a pokud bude nadále sucho, nevím, co vložíme do úst. Bída nás přinutila dát ji do služby. Zatím za stravu, později, až povyroste, i za plat,“ vyhrkl Giovanni jedním dechem.

Farář přikývl. „Chápu vás, bída nás někdy donutí udělat i to, čemu se dlouho bráníme.“

„Ano. Museli jsme to udělat, i když nás s Bonou bolelo srdce. Jinak jsme to nedovedli vyřešit,“ vzdychl a najednou měl před očima ten večer.

Zita spala, a tak se oba posadili pod starou lípu. „Je ještě velmi mladá, aby mohla sloužit. Hravá a důvěřivá, lehce může sklouznout do nástrah či nebezpečí. Anebo se dostane na scestí a celý život bude nešťastná. Budeš ji mít na svědomí...“ vzlykla Bona.

Ráno je vyprovázela s touž výčitkou v očích. Do Luccy odcházeli, když se slunce probouzelo, a sotva si všimlo dvou pocestných, mocně je objalo teplými paprsky. I tak jim cesta trvala skoro čtyři hodiny. Zita téměř celou cestu mlčela.

Možná přemýšlí, co ji ve městě čeká, pomyslel si, protože Zita ještě nikde kromě rodné vesnice nebyla. Chvillemi se mu zdálo, že se dcerka modlí, aby jí Bůh neodpíral svou pomoc a posiloval ji. Chápal ji, také mu nebylo lehké, ale co měl dělat? Když potom došli do Luccy, jejich první kroky vedly do kostela na mši. Bože, všechno záleží na tvém požehnání, šeptal.

„Nuže, milý Lombardi, kdybyste se mě ptal na radu, řekl bych vám, že má na službu ještě čas,“ přerušil jeho vzpomínání farář. „Přiznávám, že mě netěší, že jste ji zavedli do města a nechali na pospas osudu. Konečně, když jste ji chtěli

za každou cenu dát do služby, mohli jste pro ni najít místo tu ve vesnici, v katolickém domě a měli byste ji na očích a mohli ji chránit. Nyní mám o ni trochu obavy. Nejednou se stalo, že když odešli z mého ovčince nějaký mládenec nebo děvče do služby ve městě, rychle zahodili svůj kroj i mravnost, které získali doma, a co je ještě horší, ztratili nevinnost a čest. Myslím, že velmi dobře víte o nešťastnících, co takto pochodili.“

Buonissima si utřela slzy. „Také jsem mu to říkala. Copak bychom umřeli hladu, kdyby Zita zůstala doma?“

Giovanni chvíli mlčel. Potom promluvil: „Máte pravdu, pane faráři, vašeho názoru si vážím, ale právě proto jsem šel se Zitou do města osobně, abych se sám o všem přesvědčil a vše dobře uvážil. Když mě necháte domluvit, doufám, že budete s mým rozhodnutím spokojení.“

Po mši svaté se nejprve odebrali do domu pana Bernardiniho, obchodníka s olivovým olejem. Když byl mladší, dával se u něj najímat v sezóně na sběr oliv a nyní doufal, že i když už pro něj nepracuje, bude si ho pamatovat.

Zabočili do uličky s upravenými fasádami domů a u čísla 12 zabouchal klepadlem na mohutnou dřevěnou bránu. Klepadlo ani nestihl pustit z ruky a postarší žena s čepcem na hlavě a zvědavým pohledem jim už otvírala bránu. Na její zpytavý pohled odvětil, že přišel za pánem domu. Víc ani nemusel vysvětlovat, pan Bernardini se objevil na dvoře.

„Drahý příteli, co vás ke mně přivádí?“ usmíval se dobrácky.

Giovanni mu vše řekl a zeptal se, zda by mu poradil, za kým by měl jít.

„Jistě, počkejte chvíli.“ Vběhl do domu a za chvíli vyšel převlečený do svátečních šatů. „Zajdeme k donu Fatinellimu.“

V honosném domě rodiny Fatinelliových je přivítala paní domu. Aby nepřišla s prázdnou, získal od souseda z vesnice několik pomerančů a přidal k nim nejkrásnější jablíčka, která našel na stromě v zahradě. Buonissima potom ovoce uložila do košíku, který Zita nyní nesměle podala vznešené paní v šatech z modrého brokátu, a uklonila se.

„Děkuji, děvčátko,“ usmála se na ni paní Fatinelliová. V tom vstoupil do pokoje její manžel. Přivítal se s panem

Bernardinim a s otázkou v očích se po-
díval na Giovanniho.

„Pan Lombardi by byl rád, kdybys-
te vzali jeho dceru do služby,“ vysvětlil
místo něho.

Fatinelli pohlédl na děvče. „Chtěla
bys zůstat ve městě a stát se společnicí
mých dětí?“

Zita ho obdařila pohledem nevinných
modrých očí. „Moji rodiče jsou velmi chu-
dí, budu ráda, když mě přijmete do služ-
by,“ odpověděla slušně a na svůj věk –
vždyť měla pouze 12 let – rozumně.

„Nechtěla by ses raději vrátit k ma-
mince?“

„Pokud by si to rodiče přáli, udělala
bych to, ale víte...“, její dětská duše vzdych-
la, „nemůžou mě živit a...“ nedořekla. Pan
Fatinelli ji přerušil. „A ty chceš vyhovět
jejich přání. Je to tak?“

Zita mlčky přikývla a oči sklopila
k podlaze.

„Když tě vezmeme do služby, budeš
nás poslouchat? Prokážeš nám stejnou
úctu a lásku jako svým rodičům? Budeš se
chovat vzorně, abys nám dělala radost?“
chrлил otázky.

Zita se zpytavě podívala na pána do-
mu. Z očí se jí vyhrnuly slzy, a aniž by
něco řekla, políbila ruku dobrého pána.

„Vidím, že jsi velmi dobré dítě, budeš
tedy i dobrou společnicí našim dětem.“
Obrátil se k Lombardimu a Bernardinimu.
„Manželka už dlouho hledá děvče z vesni-
ce k dětem. Domnívá se, že vesnické děv-
če je nezkažené a sama si ho chce vycho-
vat i vycvičit. Bůh určitě řídil vaše kroky,
když vás přivedl k nám. Vraťte se v poled-
ne, musím ještě promluvit s manželkou.
Když bude souhlasit, bez obav můžete děv-
če nechat u nás. Je sice velmi mladá, ale
dost urostlá, aby mohla být dobrou služ-
kou,“ rozloučil se s návštěvníky.

Giovanni mu uctivě poděkoval, ale jen
co se ocitli za branou dvora, přepadly ho
pochybnosti.

Opravdu mám dát Zitu lidem, které
ani pořádně neznám? Ptal se sám sebe
v myslí a zároveň si vzpomněl na ženi-
na slova, aby nedával Zitu hned do prv-
ní služby, která se naskytne.

„Lombardi, máte velké štěstí, že se Zi-
ta dostane do této rodiny,“ přerušil jeho
myšlenky pan Bernardini. „Bude u nich
šťastná. Každý ví, že vážená rodina Fa-
tinelliova má ve městě velkou úctu. Jsou



Sv. Zita, dobový obrázek

zbožní, ke služebnictvu se chovají slušně.
Ani jednou nevynechali mši a ke svatému
přijímání přistupují každý měsíc. V jejich
společnosti byste nikdy nezaslechli ani je-
diné neslušné slovo, či poznámku anebo
žert. Za sebe můžu říct, že ji u nich mů-
žete klidně nechat. Pokud ještě nejste úpl-
ně přesvědčený, máte dost času přemýš-
let.“ A s těmito slovy se s nimi rozloučil.

Giovanni se Zitou se posadili pod ko-
šatý platan. Z plátěného ubrousku vytáhl
chudý pokrm, který jim ráno Bona nachys-
tala. Mlčky se do něho pustili.

Zvony na kostele se rozezvučely. Chytil
Zitu za ruku a znovu kráčeli k paláci via
Fontana. Komorná je uvedla do salónu.

Paní Fatinelliová kývla na Zitu. Když
k ní přišla, vložila ji do náručí dítě, kte-
ré sedělo na jejím klíně. Jen co se malič-
ké ocitlo pryč od matky, začalo plakat.

Zita se posadila na stoličku a zača-
la ho laskat. Vyzařovala z ní taková ně-
ha, že se dítě ihned uklidnilo, a dokonce
se usmívalo.

„Vidím, že s dětmi umíš dobře zachá-
zet, tvoje zkouška dopadla na jedničku.
Pokud tedy opravdu chceš s námi zů-
stat, rozluč se s otcem.“ Paní vzala dítě
zpět k sobě.

„Líbí se mi, vezmeme ji do služby,“
obrátila se k Giovanniho. „Může tu zů-
stat za stravu a ubytování. Dostane i ob-
lečení a dohlédnu, aby se přiučila všemu,

co se jí jako služce bude hodit. Koneč-
ně, je naší povinností se o ni postarat ja-
ko o vlastní dítě. A když se bude chovat
vzorně, odměníme ji.“

Tolik štěstí ani nečekal! „Milostivá pa-
ní, s vděčností přijímám vaši nabídku,“ od-
větil, aniž by si všiml Zitiných slz.

Zitě se znovu vyřinuly z nebesky mod-
rých očí. Kropila jimi otcovy ruce, když
mu je políbila. „Otče, nezapomeňte na mě
a přijďte se na mě podívat. Pozdravujte
maminku i strýčka Graziana. I ona ať při-
jde, až bude ve městě.“

Slíbil, že vše vyřídí a rychle se vytra-
til. Cítil, že i jemu vlhnu oči.

Giovanni si utřel zpcené čelo. Za-
tímco vyprávěl, slunce zářilo na obloze
a na zem posílalo horké paprsky.

„Mluvil jsi i se služebnictvem? Jsou
hodní? Ze zkušenosti vím, že i u nejlep-
ších pánů zakouší nová služka od služeb-
nictva naschvály plné závidosti a zlomyš-
lnosti. Nejednou jsem slyšela, že sotva se
novému sluhovi dostalo přízně domácích
pánů, služebnictvo ho už na všechny stra-
ny očerňovalo a pomlouvalo. A naše Zita
je nesmělá ovečka, lehce se stane terčem
nepřejících, kteří se neštítí ničeho, aby ji
ze služby vypudili,“ bědovala Buonissima.

„No, máte pravdu, že nejedno děvče
bylo takto uvrženo do záhuby. Vybědnout
z takového bahna je velmi těžká cesta.
O to víc se o Zitu bojím. Je mi ze všech
děvčat nejmilejší. Vychovali jste ji v pa-
nenské čistotě a nevinnosti. Ne pro pros-
topášnost a zábavy, ale pro kostel a školu.
Doufám, že nikdy neuhne z cesty ušlech-
tilosti,“ promluvil farář.

Giovanni se napřimil. Jeho slova se ne-
poslouchala dobře. „Pane faráři, vaše slo-
va mě děsí, ale i bolí. Bonina sestra Rosa
byla také dlouho služkou ve městě a sám
dobře víte, jak dopadla. Vstoupila do klá-
štera a všechny spolusestry si jí vážily, do-
konce někteří mimo klášter ji považovali
za svatou. Věřte mi, že jsem se Zitu od-
hodlal dát do služby ne z lehkomyšlnosti,
či pro zisk. Ale věřím a pevně doufám, že
Bůh vezme moje dítě pod svou ochranu
a uchrání je od zkázy. Vždyt toto jsem pa-
ní Fatinelliové zvlášť kladl na srdce a ona
mi to slíbila. A co se týče ostatního slu-
žebnictva,“ přísně se podíval na ženu, „by-
li tak zabraní do práce, že ačkoli jsem je
dlouho pozoroval, nepocítil jsem žádnou
obavu. Lucca není tak daleko, abychom

ji nemohli navštívit, a určitě nám řekne, kdyby ji něco tížilo. Neboj se, ženo, stačil by jen malý náznak, že jí někdo tělesně nebo duševně škodí, a hned bych ji vzal pryč z toho domu,“ rozčilil se.

Faráře jeho slova dojala. Přesvědčil se, že Giovanni je svědomitý otec. „I já znám paní Fatinelliou jako dobrou ženu, proto doufejme, že Zitě tam bude velmi dobře. Bůh se o ni jistě postará. Vždy mám před očima, jak v kostele vyhledávala nejskrytější místo, nejraději v blízkosti velebné Svátosti, a ne jako dítě, ale opravdu jako dospělá nepohnutě klečela se sklopeným zrakem a sepnutými rukama i několik hodin na chladné kamenné dlažbě, až jsem se divil, jak to tohle dítě dokáže vydržet. Její tvář byla ozářena svatým zanícením pro modlitbu, přesně takto si představuji tvář anděla. Ani ve škole s ní nebyly problémy, pokorou a tichostí si dokázala získat všechny spolužáky,“ zavzpomínal a hned přislíbil, že také Zitu navštíví, aby vyzvěděl, jak se jí daří.

Vzpomněl si, jak v jedné hodině náboženství vysvětlovat dětem, jak hříchem hněváme Boha, a aby to dětem lépe znázornil, poukázal na dvě strany. Na jedné byly Boží vlastnosti: dobrotu, lásku, všemohoucnost a shovívavost. Na té druhé zase vlastnosti hříchu: zlomyslnost, nevděčnost, podlost, ošklivost. Povidal jim o pádu andělů a prvních lidí na důkaz, že Bůh musí trestat hřích. A když skončil, přišla za ním Zita s otázkou, zda lidé ještě nyní hřeší. Odpověděl kladně. Zita zbledla a omdlela. U této vzpomínky měl ještě teď slzy v očích.

„Už tedy víte, proč mi Zita tak leží na srdci,“ vytáhl kapesník. „Bůh s ní má jistě zvláštní úmysly, avšak jeho cesty jsou nevyzpytatelné, kdo může vědět, k čemu ji předurčil? Takováto zbožná duše má ve městě víc příležitostí než na vesnici či v klášteře vytrvat v upevnění ctnostného života a odporu ke hříchu.“

Giovanni a Buonissima mlčeli. Srdce se jim naplnila pocitů útěchy, ale i lítosti...

2. KAPITOLA

Paní Fatinelliová se seznamuje se Zitou

Bianca Fatinelliová nechala přinést Zitě hrnek mléka, a když ho pila, zvědavě ji pozorovala.

Má dvanáct let, je dobře stavěná, myslím, že v ní najdu dobrou služku. Ale přece jen, je ještě dítě. Budu na ni muset dohlédnout. Nevím, zda jsem měla souhlasit, zakroutila hlavou. Stále si nebyla jistá, jestli udělala dobře. Ze Zitiny tváře však vyzařuje cosi, co neumím pojmenovat, říkala si dále v mysli. Je tak sladká.

Jen aby to nebyla přetvářka. Už jsi zapomněla, že ti služky nejednou mazaly med kolem pusy, a za zády tě očerňovaly? – ozval se jakýsi hlas.

Rozhodla se, že děvče trochu vyzpovídá. „Zito, sedni si blíž ke mně,“ poklepal na rubínový brokát čalouněné lavice.

Zita poslušně přišla k lavici a opatrně si sedla. Doma sedávali jen na dřevěných stoličkách, tak se bála, aby brokátovou látku neušpinila, i když šaty měla čisté.

„Povyprávěj mi o sobě, rodičích, škole, jak jste žili.“

Zita, děvče čisté duše, jí upřímně a otevřeně povyprávěla o chodu domácnosti, o kostele, o hodinách ve škole s panem farářem, o strýčkovi Grazianovi a nevynechala ani dětské hry se sestrou Markétou.

Paní Fatinelliová ji pozorně poslouchala a její slova pečlivě ukládala do paměti. V tichosti potom usoudila, že Lombardiovi vychovali dceru velmi dobře.

Když Zita zmínila rozloučení s maminkou před odchodem do města, paní Bianca si vzpomněla na své loučení s domovem. Matka ji vyprovázela dobrými radami.

„A jak jste se loučily?“ zvědavě se ptala. Chtěla se dozvědět, zda jí matka dala na cestu nějaké ponaučení. Asi i proto, aby je dokázala porovnat s radami, kte-



Arnould de Vuez (1644-1720): Sv. Zita

ré sama dostala a které bude jednou dávat své dceři, až se vdá a odejde do nového domova.

„Byl nás plný dům,“ usmála se plaše Zita.

Ani neví jak, ale náhle se jich v malé místnosti tísnilo hodně. První přišel strýček Grazian a daroval jí obrázky s modlitbami. Potom na dveře zaklepal pan učitel s manželkou, kteří jí dali šedé lněné šaty s bílou zástěrkou. Teď je má na sobě. Kmotr strčil mamince do ruky nějaké peníze, aby mi je dala, abych nebyla ve městě až tak chudá. Přišli i sousedi a kamarádky. Někdo přinesl mléko, jiný kuře atd.

„Kamarádky jsou chudé jako my, takže mi neměly co dát na památku, zato se za mě pomodlily. A to je velmi důležitý dar,“ zdůraznila.

„Asi je tvůj otec ve vesnici velmi oblíbený a vážený, když se s tebou přišlo tolik lidí rozloučit,“ podotkla paní Bianca a na okamžik posmutněla. S ní se nikdo z rozvětvené rodiny nepřišel rozloučit. Všichni věděli, že se vdala za dobře situovaného pána, a to je ukonejšilo. Ani je nenapadlo, že mladá žena, i když je do svého manžela zamilovaná, může mít strach a obavy z budoucnosti. V takové chvíli je každý úsměv, či soucit srdci velmi drahý.

„Otec je skromný, i když chudý. Máme maličké hospodářství, a ještě menší domeček. Musí vstávat za svítání a pracuje až do večera, aby nás uživil, ale nikdy jsem ho neslyšela stěžovat si, ani jsem ho neviděla nevrlého. Ke každému se chová přívětivě, proto ho mají lidé velmi rádi. Ale maminku mají ještě raději.“ Zitě se při vzpomínce na maminku roztáhly rty do širokého úsměvu. „I ona celý den pracuje, a přitom každý večer, ať je jakkoli unavená, navštěvuje nemocné ve vesnici a zůstává u nich někdy i do půlnoci, protože nerada opouští nemocného chudáka. Kdybyste ji poznala, určitě by se vám líbila. Je tak hodná a milá,“ tiše vzdychla a do očí jí vstoupily slzy.

Paní Fatinelliová to zahlédla, a i jí vyhrkly slzy. Pomyslela na sebe a na své děti.

Skoro ti závidím, hovořila k Zitě v mysli. Narodila ses do rodiny, která si čistým, věřícím a ctnostným srdcem zakládá na lásce a rodině, ne na slávě, bohatství a světských radovánkách.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

Pondělí 23. 12. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a biotika (31. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha
6:25 Milife z minulosti do současnosti **6:45** Barvy vůně a větru **7:08** Toulky po Slovensku – Kremnica
7:20 Klapka: S Jurajem Jedinákem **8:30** Viděli jsme 5+ **9:00** Tajemství ledu **9:30** Outdoor Films s Petrem Horkým: Putování královstvím ledu a mrazu **11:05** Mistr houslař z Jestřabí **11:22** Toulky po Slovensku – Kremnica **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **13:00** Absolventi: Karol Marko **13:30** Klid zbraní **14:00** Noční univerzita: Marek Orko Vácha – Krajina, zrcadlo duše **14:50** V pohorách po horách: Ostrava – Vysoké Tatry **15:00** Nicu **16:05** Jak potkávat svět: S profesorem houslí Jiřím Fišerem a jeho studenty a současně vítězi Akademie V. Hudečka, Matteo Hagerem, Davidem Hernychem a Markem Pavlicou **18:00** Sedmihlásky: Vánoce, Vánoce, skoro-li budete **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Povolání celníka Matouše **18:13** Strýček Emu: Čtvrtý týden adventu – Příprava na Vánoce **18:25** Společně s The Chosen **19:25** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** První Tichá noc [P] **21:00** Na startu [P] **21:25** Vezmi a čti: Prosinec 2024 [P] **21:40** P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Jak prožít Vánoce **22:20** K jádru věci: s Pavlem Fischerem **23:25** V pohorách po horách: Vysoký kámen a Havlova hora v České Kanadě **23:35** V souvislostech **0:00** Zelená poušť **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 24. 12. 2024

6:05 Terra Santa News: 18. 12. 2024 **6:25** V souvislostech **6:50** Poutníci času: Se sestrou Marií Goretti Dřimalovou **7:10** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Neseme vám tu novinu **8:15** Betlémy v pohraničí: Hledání Proboštovy a Wittigovy inspirace **8:40** Sedmihlásky: Vánoce, Vánoce, skoro-li budete **8:45** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a Betlémská hvězda **9:20** Poletuchy: Na skok do Betléma **9:55** Veselé Vánoce **10:20** Rybář **10:35** První Tichá noc **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Jak prožít Vánoce **12:45** František Kinský a Matyáš Novák: Vánoce 2023 **14:30** Moudrost mnichů: Umění milovat sám sebe i ostatní **14:45** Vánoce v Římě **15:15** Jak se staví betlém? **15:50** Sedmihlásky: Štědrý večer nastal **15:55** Strýček Emu: Štědrovečerní [P] **16:10** Setkání před Betlémem: Divadlo Vítí Marčička **17:15** Jeden hrnek naděje [P] **17:45** Betlémy v srdci [P] **18:30** Pokoj vám! speciál: Vánoční modlitba za mír **18:35** Přejeme si... **19:00** Půlnoční mše svatá – Vigilie ze slavnosti Narození Páně: Vatikán [L] **21:05** Vánoce s The Chosen: Poslové [P] **21:45** Tichá noc **23:20** Františkovy jesličky: Schola brněnské mlá-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV



■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

deže **0:40** Velký příběh o lásce: Hudební dramati- zace nejen vánočního příběhu **2:20** Mohelnický bet- lém **2:30** Jak potkávat svět: Se Strípkou **3:50** Betlém ve Španělské kapli v Novém Jičíně **4:00** Vánoční koncert ČFS Brno: Besední dům Brno.

Středa 25. 12. 2024

6:05 V ten vánoční čas aneb Permonik a bet- lémy na ostravském hradě **6:50** Vezmi a čti: Prosinec 2024 **7:05** V pohorách po horách: Velké Karlovice na běžkách **7:15** Sedmihlásky: Veselé vánoční hody; Štěstí, zdraví **7:20** Strýček Emu: Štědrovečerní **7:35** Josef **9:15** Betlémy v srdci **10:00** Mše svatá ze slavnosti Narození Páně: Dolní Bojanovice, kostel sv. Václava [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Požehnání Urbi et Orbi [L] **12:35** Vánoce s The Chosen: Poslové **13:20** Živý betlém: Dřevěné městečko Valašského muzea v přírodě, Rožnov pod Radhoštěm **14:25** Tichá noc **16:05** Robinson Crusoe: Divadlo Vítí Marčička [P] **17:05** Hrací strojek **17:15** Zpáteční do Betléma **17:35** ARTBITR – Kulturní magazín: Betlémář Vladimír Večeřa **18:00** Malokarpatský Betlém Stanislava Štibraného **18:15** Světlo v tmách – Vánoční koncert SBM: Brno, kostel sv. Janů **19:40** Pokoj vám! speciál: Vánoční modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Marie z Nazaretu (1. díl) **21:50** Katedrála [P] **23:25** Požehnání Urbi et Orbi **0:00** Vánoční koncert Václava Hudečka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 26. 12. 2024

6:05 Poutníci času: Se sestrou Marií Goretti Dřimalovou **6:30** Ondrášek – pěvecký sbor z Nového Jičína: Koncert z Ostravy-Heřmanic **7:40** Setkání před Betlémem: Divadlo Vítí Marčička **8:45** Katedrála **10:30** Mše svatá ze svátku sv. Štěpána: Dolní Lutyně, kostel sv. Jana Křtitele [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:40** Dobrodružství před kamerou **14:00** Marie z Nazaretu (1. díl) **15:40** Veselé Vánoce **16:10** Štěpánští koledníci: Nastal přeradostný čas **17:45** Pokoj vám! speciál: Vánoční modlitba za mír **18:00** Sedmihlásky (45. díl): Ja sem maly koledni- ček **18:05** Ovečky: Svátek Svaté rodiny **18:25** Svatý Antonín [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj pís- ničku: Vánoční Speciál [L] **21:40** Druhá šance z nebe **23:15** Jeden hrnek naděje **23:40** Dokořán: S Jiřím Pavlicou **0:30** Letem jazzem: Jazzové Vánoce **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 27. 12. 2024

6:05 Borotinské betlémy **6:20** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **6:55** Vánoční revue k 60. výročí založení JKGO **7:50** Lendak – tradice pod Tatrami [P] **9:00** Sedmihlásky: Já malý přichá- zím koledovat **9:05** Robinson Crusoe: Divadlo Vítí Marčička **10:10** Vánoční koncert: Ostrava-Heřmanice **10:50** Vezmi a čti: Prosinec 2024 **11:05** Na startu **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední mod- litba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Grande Moravia Ladislava Pavluše: Tak jsou tady Vánoce **14:35** První Tichá noc **15:30** Se zá- stupy andělů: Společenství Projekt ON **16:45** Druhá šance z nebe **18:30** Duo Vrámmol: Dějiny hudby v kostce [P] **19:35** Pokoj vám! speciál: Vánoční modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Marie z Nazaretu (2. díl) **21:50** Vánoce s The Chosen: Svatá noc [P] **23:35** Moudrost mnichů: Umění pracovat na sobě **23:55** Má vlast Praha-Žofín: J. J. Ryba: Česká mše vánoční **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 28. 12. 2024

6:05 Muzikanti, hrajte: Hulíňané **7:25** Bůh je s námi **9:05** Sedmihlásky: Stojí kostelíček **9:15** Ovečky: Svátek Svaté rodiny **9:35** Svatý Antonín **11:00** Vánoční Devítka **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu **12:30** Vánoční pohazení **13:10** Za obzo- rem: S Mary's Meals ČR v Malawi **13:55** Marie z Nazaretu (2. díl) **15:40** Zamyšlení Tomáše Halíka [P] **16:05** Vánoce s The Chosen: Svatá noc **18:00** Mosty víry: Modlitba žehnání [P] **19:20** V sou- vislostech [P] **19:40** Pokoj vám! speciál: Vánoční modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Kollárovci [P] **20:50** Dvojče **22:40** Outdoor Films: Na vrcholech pěti osmitisícovek [P] **0:15** Se zá- stupy andělů: Společenství Projekt ON **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 29. 12. 2024

6:05 Zamyšlení Tomáše Halíka **6:30** Vánoční ozvěny: Rybova Česká mše vánoční v podání dětí ZUŠ Hodonín a Senica **7:40** Nanebevstoupení [P] **7:50** Apoštolové **9:00** Noemova Archa **10:00** Mše svatá: Zlín, kostel sv. Filipa a Jakuba [L] **11:00** Moudrost mnichů: Fungující rodina **11:15** Na větrné hůrce **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** V pohorách po ho- rách: Poludňový Grůň – Malá Fatra **12:50** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **14:00** Max a divoká sedma **15:30** Dokořán: S Kollárovci **16:20** Putování tučňáků: Volání oceánu [P] **18:00** Sedmihlásky (81. díl): Pásli ovce pastýři **18:05** Ovečky: Svátek Svaté rodiny **18:20** Strýček Emu: Druhý svátek vánoční **18:35** Zlatovláska: Divadlo Vítí Marčička **19:40** Pokoj vám! speciál: Vánoční modlitba za mír **19:45** Přejeme si...

20:05 Vánoce s rodinou Noe [P] **21:25** Dopisy Stephanie **23:30** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:50** Evangelium podle Matouše **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondělí 30. 12. 2024

6:05 Jesličky svatého Františka **7:15** Rybář **7:30** Všem národům **8:50** Putování tučňáků: Volání oceánu **10:15** Vánoce s rodinou Noe **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Vánoce se Soláňem **13:40** V pohorách po horách: Slezské Beskydy **14:00** Dopisy Stephani **16:10** 70 let v plné kráse: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2023 **18:00** Sedmihlásky (44. díl): U suseda nova stojňa **18:05** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a vánoční přání **18:30** Vánoční koncert skupiny Poutníci **19:25** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **19:40** Pokoj vám! speciál: Vánoční modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Bohém s Bohem: Lucie Žáčková [P] **21:20** Až navěky **23:00** Evangelium podle Marka **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 31. 12. 2024

6:05 V souvislostech **6:25** U VÁS aneb Festivalové kukátko: Na Silvestra s vámi u nás **7:45** Vánoční podarunek **8:05** V pohorách po horách: Dušná ve Vsetinských vrších **8:10** Hroznolhotské radování **10:00** Outdoor Films: Na vrcholech pěti osmitisícovek **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [L] **12:05** Múzy církevních škol: CZŠ Veselí nad Moravou **12:20** Silvestr na faře **14:05** Až navěky **15:45** Děkuji, bylo to krásné: Koncert Filharmonie Hradec Králové **17:00** První nešpory ze slavnosti Matky Boží Panny Marie z baziliky sv. Petra v Římě [L] **18:30** Sedmihlásky: Loutna česká – Předmluva **18:35** Strýček Emu: Silvestrovský [P] **18:46** Šípková Růženka: Divadlo Víti Marčíka **19:40** Pokoj vám! speciál: Vánoční modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokud nás svatba nerozdělí [P] **22:00** Přejeme si...: Silvestrovský Speciál [L] **0:00** Mše svatá ze slavnosti Matky Boží, Panny Marie: Sv. Hostýn, bazilika Nanebevzetí Panny Marie [L] **1:15** Silvestrovský gramofon aneb Pocta českým evergreenům **2:35** Jak potkávat svět: S Lucií Výbornou a Pavlem Helanem **4:10** Hroznolhotské radování – IDS **4:50** Letem jazzem: Cole Albert Porter – zpívá Martin Chodúr.

Středa 1. 1. 2025

6:05 Jakub Jan Ryba: Stabat Mater **7:10** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **7:20** Noční univerzita: Panna Maria učednice – P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. **8:15** Má vlast: Svatý Hostýn **9:40** Mše svatá ze slavnosti Matky Boží, Panny Marie: Sv. Hostýn, bazilika Nanebevzetí Panny Marie [L] **10:50** Historie a současnost Matice svatohostýnské **11:15** S chutí přes práh:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV



■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Českomoravská Fatima v Koclířově **11:40** Přejeme si... [P] **12:20** Ondrášek – pěvecký sbor z Nového Jičína: Koncert z Ostravy-Heřmanic **13:35** Říkejte mi strýcu **14:25** Ruce Panny Marie **16:00** Dokud nás svatba nerozdělí **18:00** Sedmihlásky (86. díl): Maria, Maria **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Vyslání dvanácti apoštolů **18:15** Strýček Emu: Silvestrovský **18:26** Popelka: Divadlo Víti Marčíka [P] **19:26** Moudrost mnichů: Ideál matky **19:40** Pokoj vám! speciál: Vánoční modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Akeelah [P] **22:05** Perly české operety aneb To nejlepší z pera pánů O. Nedbala, R. Piskáčka a R. Frimla **23:30** Evangelium podle Lukáše **1:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 2. 1. 2025

6:05 Živý betlém: Dřevěné městečko Valašského muzea v přírodě, Rožnov pod Radhoštěm **7:00** Zpáteční do Betléma **7:15** Malý princ: Koncert Filharmonie Hradec Králové **9:00** Popelka: Divadlo Víti Marčíka **10:05** Světlo v tmách – Vánoční koncert SBM: Brno, kostel sv. Janů **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Vánoce s rodinou Noe **14:15** Akeelah **16:15** Outdoor Films: Na vrcholech pěti osmitisícovek **18:00** Sedmihlásky: Vyletěla sojka **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Vzkříšení Naimského mládence **18:15** Noemova Archa **19:05** V pohorách po horách: Plešivec v Krušných horách **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Letní sníh **21:40** Sedmého dne **23:10** Moudrost mnichů: Problémy osobnosti **23:30** Jitka Molavcová – Láska to (ne)jsou jen písmena: Recitál – cyklus komorních koncertů **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 3. 1. 2025

6:05 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Vánoce se Soláňem **7:00** S chutí přes práh: Salesiánky v Praze-Karlíně **7:25** Svatá Kateřina Sienská **7:50** Šípková Růženka: Divadlo Víti Marčíka **8:40** Ztracená ovečka **9:00** MFF Strážnice 2015: Vyšla hvězda na kraj světa **10:05** Bohém s Bohem: Lucie Žáčková **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** ARTBITR – Kulturní magazín (100. díl): O Betlémech v Betlémské kapli **13:05** Vánoční pohlazení **14:00** Letní sníh **15:30** Dokořán: S Lilian

Malkinou **16:20** Josef **18:00** Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňů + Sedí vrabček **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Kající hříšnice **18:15** Sněhurka a sedm trpaslíků: Divadlo Víti Marčíka **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Svatý Patrik **21:40** Interview s Bohem **23:20** Má vlast: Vánoční koncert z kostela sv. Šimona a Judy v Praze **0:45** Jak se staví betlém? **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 4. 1. 2025

6:05 Betlémské zpívání Radka Žaluda **6:35** Dokořán: S Tomášem Czerninem **7:30** Duo Vrámmol: Dějiny hudby v kostce **8:35** Sedmihlásky: Stojí kostelíček **8:40** Strýček Emu: Silvestrovský **9:00** Koncert tří sborů: Odry 2015 **9:55** V pohorách po horách: Kelčský Javorník v Hostýnských vrších **10:05** Svatý Patrik **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu **12:30** Ztracená ovečka **12:45** Nebeská muzika z Terchovej [P] **14:05** Betlémy v srdci **14:45** České Vánoce – Rakovnická hra Vánoční: Svatováclavský hudební festival 2018 **15:40** S chutí přes práh: Dcery Božské Lásky v Opavě **16:05** Interview s Bohem **17:40** Moudrost mnichů: Chyby a hříchy **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka [P] **18:20** Hlubinami vesmíru s Milanem Halouskem: Pilotovaná kosmonautika [P] **19:00** V souvislostech [P] **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Ignác z Loyoly **22:15** Matka Petra od svatého Josefa **0:00** Evangelium podle Jana **2:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 5. 1. 2025

6:05 Večer chval: Modlitba a chvála – Štěpánkovice **6:50** Zamyšlení Tomáše Halíka **7:10** Odvaha otce Karola **8:25** Má vlast: Vánoční koncert z kostela sv. Šimona a Judy v Praze **10:00** Poutníci času: S Lê Văn Quyệtem [P] **10:30** Mše svatá ze slavnosti Zjevení Páně: Stěbořice, kostel Narození Panny Marie [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Muzikanti, hrajte: Vánoce s DH Křížovianka **13:40** Dobrodružství před kamerou **14:40** Vánoční pohlazení **15:25** Ignác z Loyoly **17:35** ARTBITR – Kulturní magazín **18:00** Sedmihlásky: My tři králové, jdeme k vám **18:05** Cirkus Noeland (1. díl): Roberto a Kekulín se stěhují do cirkusu **18:30** Strýček Emu: Tříkrálový [P] **18:45** Můj chrám: Kristina Koldinská, právnička a VŠ pedagog, v kostele sv. Štěpána v Praze **19:10** V pohorách po horách: Česká Kanada – Landštejn **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Jonathan a Ježíš (1. díl) [P] **20:50** Narozeninový koncert Jiřího Pavlíci: Ostrava, Multifunkční hala Gong **22:45** Dokořán: S Kollárovci **23:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:55** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Liturgická čtení

Neděle 22. 12. – 4. neděle adventní

1. čt.: Mich 5,1-4a
 Ž 80(79),2ac+3b.15-16.18-19
 Odp.: 4 (Pane, Bože, obnov nás,
 rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.)
 2. čt.: Žid 10,5-10
 Ev.: Lk 1,39-45

Pondělí 23. 12. – ferie

(v českobudějovické katedrále:
 slavnost Výročí posvěcení katedrály)
 1. čt.: Mal 3,1-4.23-24
 Ž 25(24),4-5ab.8-9.10+14
 Odp.: Lk 21,28 (Vzpřimte se
 a zdvihněte hlavu, protože se blíží
 vaše vykoupení.)
 Ev.: Lk 1,57-66

Úterý 24. 12. – ferie (ráno)

1. čt.: 2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16
 Ž 89(88),2-3.4-5.27+29
 Odp.: srov. 2a (O tvém milosrdenství,
 Hospodine, na věky budu zpívat.)
 Ev.: Lk 1,67-79

večer:

1. čt.: Iz 62,1-5
 Ž 89(88),4-5.16-17.27+29
 Odp.: 2a (Na věky chci zpívat
 o Hospodinových milostech.)
 2. čt.: Sk 13,16-17.22-25
 Ev.: Mt 1,1-25

v noci:

1. čt.: Iz 9,1-3.5-6
 Ž 96(95),1-2a.2b-3.11-12.13
 Odp.: Lk 2,11 (Dnes se nám narodil
 Spasitel, Kristus Pán.)
 2. čt.: Tit 2,11-14
 Ev.: Lk 2,1-14

za svítání:

1. čt.: Iz 62,11-12
 Ž 97(96),1+6.11-12
 Odp.: Světlo dnes zazáří nad námi,
 neboť se nám narodil Pán.
 2. čt.: Tit 3,4-7
 Ev.: Lk 2,15-20

Středa 25. 12. – slavnost Narození Páně

1. čt.: Iz 52,7-10
 Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6
 Odp.: 3c (Uzřely všechny končiny
 země spásu našeho Boha.)
 2. čt.: Žid 1,1-6
 Ev.: Jan 1,1-18

Čtvrtek 26. 12. – svátek sv. Štěpána

1. čt.: Sk 6,8-10; 7,54-60
 Ž 31(30),3cd-4.6+8ab.16bc-17
 Odp.: 6a (Do tvých rukou,
 Hospodine, svěřuji svého ducha.)
 Ev.: Mt 10,17-22

Pátek 27. 12. – svátek sv. Jana

1. čt.: 1 Jan 1,1-4
 Ž 97(96),1-2.5-6.11-12
 Odp.: 12a (Radujte se, spravedliví,
 v Hospodinu!)
 Ev.: Jan 20,2-8

Sobota 28. 12. – svátek sv. Mladátek

1. čt.: 1 Jan 1,5-2,2
 Ž 124(123),2-3.4-5.7b-8
 Odp.: 7a (Naše duše vyvázla jako
 pták z ptáčníkovy léčky.)
 Ev.: Mt 2,13-18



Programové tipy TV LUX od 23. 12. 2024 do 29. 12. 2024

ZMENA PROGRAMU VYHRAZENA. Viac informácií na www.tvlux.sk

Pondelok 23. 12. o 20:10 hod.: Suseda

Pani Zlatica, bývalá učiteľka, je zvedavá a klebetná obyvateľka, ktorá si v pokoji chcela vychutnať svoj narodeninový deň pri obľúbenej televíznej relácii.

Utorok 24. 12. o 19:00 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos z baziliky sv. Petra. Svätej omši bude predsedáť pápež František.

Streda 25. 12. o 15:15 hod.: The Chosen špeciál

Mladá matka s nálepkou „nečistá“. Pastiersky chlapec považovaný za „nečistého“. Zažite Ježišovo narodenie ich očami ako Vianoce s The Chosen: špeciál „Svätá noc“ spája filmy „Poslovia“ a „Pastier“ do jedného špeciálneho remastrovaného a prerozprávaneho príbehu. Tento špeciálny film obsahuje aj originálne vystúpenie Andreu a Mattea Bocelliovcov, šesť obľúbených piesní z minulosti.

Štvrtok 26. 12. o 20:45 hod.: Vianočný dar

Vianočný čas v dome Barnettovcov je plný rodinných a medziľudských konfliktov. George, Denise, Allen a Celia čelia ťažkostiam, ktoré sa na Štedrý večer pokúšajú vyriešiť odpustením a zmierením.

Piatok 27. 12. o 13:00 hod.: Páter Pio

Animovaný film Páter Pio je príbehom jednoduchého a pritom veľkého človeka.

Sobota 28. 12. o 20:30 hod.: Manželstvo uzavreté v nebi

Keby vám Boh dovolil prežiť jeden týždeň vášho života, ktorý týždeň by ste si vybrali?

Nedeľa 29. 12. o 10:00 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos svätej omše, pri ktorej bude otvorenie Svätej brány v bazilike sv. Jána v Lateráne.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

21. – 28. PROSINCE 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 12.		PO 23. 12.		ÚT 24. 12.		ST 25. 12.		ČT 26. 12.		PÁ 27. 12.		SO 28. 12.	
Antifona	122	131	122	131	122	131	154	167	1617	1832	1621	1836	1624	1840
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	122	131	122	131	122	131	154	167	1617	1833	1621	1837	1625	1840
Antifony	117	124	124	134	150	163	160	174	1618	1833	1621	1837	1625	1841
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	813	914	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	116	125	146	159	150	163	161	174	1618	1834	1622	1837	1625	1841
Antifona k Zach. kantiku	116	125	146	159	150	163	161	175	1619	1834	1622	1838	1626	1841
Prosby	117	125	147	159	150	163	161	175	1619	1834	1622	1838	1626	1842
Závěrečná modlitba	117	126	147	160	151	164	162	175	1619	1835	1623	1838	1626	1842
Modlitba během dne:														
Hymnus	123	133	123	133	123	133	155	168	155	168	155	168	155	168
Antifony	124	133	124	133	124	133	156	169	156	169	156	169	156	169
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	162	176	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	118	126	147	160	151	164	164	178	1619	1835	1623	1839	1627	1843
Závěrečná modlitba	117	126	147	160	151	164	164	179	1619	1835	1623	1838	1626	1842
Nešpory:														
	SO 21. 12.													
Hymnus	121	130	121	130	121	130	157	170	153	180	153	180	153	166
Antifony	114	123	119	128	124	134	157	170	165	180	165	180	169	185
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	157	171	165	181	165	181	165	186
Kr. čtení a zpěv	115	123	119	128	148	161	159	172	167	183	176	192	177	194
Ant. ke kant. P. M.	142	154	145	158	149	162	159	173	168	183	176	193	178	194
Prosby	115	123	119	128	149	162	159	173	168	183	176	193	178	195
Záv. modlitba	117	126	117	126	147	160	160	174	168	174	177	194	178	195
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379

Pondelok 30. 12. o 20:00 hod.: Chlieb z neba

Na Štedrý deň nájdú dvaja bezdomovci na skládke malé dieťa. Berú ho do nemocnice, ale tam žiaden z lekárov dieťa nevidí. Čoskoro sa zistí, že z nejakého dôvodu dieťa niektorí vidia, iní nie. Mimoriadna udalosť sa rýchlo šíri.

Utorok 31. 12. o 21:30 hod.: Silvester 2024 s TV LUX

Zábavný večerný program so zaujímavými hosťami.

Streda 1. 1. o 13:00 hod.: Princ egyptský

Biblický príbeh o Mojžišovi, ktorý sa stal egyptským princom a nevlastným bratom budúceho faraóna Ramzesa. Keď však spoznal svoj židovský pôvod, v pravý čas opustil palác, aby naplnil Božiu vôľu a vyviedol svoj ľud z otroctva do zaslúbenej zeme.

Štvrtok 2. 1. o 16:30 hod.: Mária z Nazaretu

Film sleduje život Panny Márie od zvestovania až po ukrižovanie, so všetkými jeho radosťami i strastami, a ľudí, ktorí ju obklopovali. Medzi nimi je na prvom mieste jej manžel Jozef a Máriina priateľka Magdaléna.

Piatok 3. 1. o 20:20 hod.: Kráľ Dávid

Film Kráľ Dávid je príbehom biblického Dávida, skromného pastiera, ktorého si vyvolil Boh, aby nastúpil na trón a stal sa tak druhým kráľom Izraela. Napriek všetkému je to príbeh človeka túžiaceho po Božom odpustení. V hlavnej úlohe Richard Gere.

Sobota 4. 1. o 20:30 hod.: Karta milosrdenstva

Strážnik Mac čelí rodinnej kríze po strate syna. Jeho odmietanie psychoterapie a vzťahy s rodinou sú v ohrození. Zvrat nastáva, keď sa Mac spriatelí s černošským pastorom Samom. Konflikty, hľadanie zmiernenia a vnútorný rast tvoria jadro tejto drámy.

Nedeľa 5. 1. o 10:00 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos svätej omše, pri ktorej bude otvorené Svätej brány v bazilike sv. Pavla za hradbami.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. PROSINCE 2024 - 4. LEDNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 12.		PO 30. 12.		ÚT 31. 12.		ST 1. 1.		ČT 2. 1.		PÁ 3. 1.		SO 4. 1.			
Antifona	170	186	154	167	154	167	193	211	1734	1953	154	167	154	167		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	171	187	154	167	154	167	193	212	1734	1953	154	167	154	232		
Antifony	171	187	184	201	188	206	195	213	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	172	188	185	202	188	206	195	213	1735	1954	208	228	211	232		
Antifona k Zach. kantiku	172	188	185	202	189	206	195	213	1275	1413	208	1415	212	232		
Prosby	172	188	185	202	189	207	195	214	1724	1943	209	228	212	232		
Závěrečná modlitba	173	189	185	203	190	207	196	214	1275	1414	209	1415	212	233		
Modlitba během dne:																
Hymnus	155	168	155	168	155	168	155	168	879	984	155	168	155	168		
Antifony	156	169	156	169	156	169	156	169	879	985	156	169	156	169		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	1285	1403	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	173	190	186	203	190	208	196	215	882	988	209	229	213	233		
Závěrečná modlitba	173	189	185	203	190	207	196	214	882	988	209	229	212	233		
Nešpory:	SO 28. 12.															
Hymnus	153	166	153	166	153	180	191	209	197	216	1736	1955	153	166	153	166
Antifony	169	185	174	191	165	180	192	210	198	216	884	990	900	1008	200	218
Žalmy	1649	1866	1661	1878	165	181	1649	1866	1661	1878	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	169	185	175	191	187	204	192	210	199	217	1737	1956	210	231	200	219
Ant. ke kant. P. M.	170	185	175	191	187	205	192	210	199	217	1276	1414	211	1415	200	219
Prosby	170	186	175	192	187	205	193	211	199	217	1731	1950	211	231	201	219
Záv. modlitba	173	189	173	189	185	203	196	214	196	214	1275	1414	209	1415	202	221
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1238	1374	1242	1379	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 29. 12. – svátek Sváté rodiny

Ježíše, Marie a Josefa

1. čt.: Sir 3,3-7.14-17a

(řec. 2-6.12-14)

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 1 (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách.*)

2. čt.: Kol 3,12-21

nebo:

1. čt.: 1 Sam 1,20-22.24-28

Ž 84(83),2-3.5-6.9-10

Odp.: 5a (*Blaze těm, kdo přebývají v tvém domě, Bože.*)

2. čt.: 1 Jan 3,1-2.21-24

Ev.: Lk 2,41-52

Pondělí 30. 12. – šestý den v oktávu

Narození Páně

1. čt.: 1 Jan 2,12-17

Ž 96(95),7-8a.8b-9.10

Odp.: 11a

Ev.: Lk 2,36-40

Úterý 31. 12. – připomínka

sv. Silvestra I.

1. čt.: 1 Jan 2,18-21

Ž 96(95),1-2.11-12.13

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Jan 1,1-18

večer:

1. čt.: Gn 1,14-18

nebo Nm 6,22-27

Ž 8,2a+4-5.6-7.8-9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

2. čt.: 1 Kor 7,29-31, nebo Jak 4,13-15

Ev.: Mt 6,31-34, nebo Lk 12,35-40

Středa 1. 1. – slavnost Matky Boží, Panny Marie

1. čt.: Nm 6,22-27

Ž 67(66),2-3.5.6+8

Odp.: 2a (*Bože, buď milostiv a žehnej nám!*)

2. čt.: Gal 4,4-7

Ev.: Lk 2,16-21

Čtvrtek 2. 1. – památka sv. Bazila Velikého a Řehoře Nazíanského

1. čt.: 1 Jan 2,22-28

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,19-28

Pátek 3. 1. – nezávazná památka Nejsvětějšího jména Ježíš

1. čt.: 1 Jan 2,29-3,6

Ž 98(97),1.3cd-4.5-6

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,29-34

Sobota 4. 1. – ferie

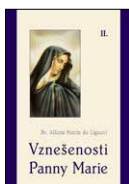
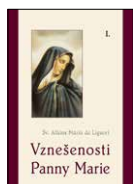
1. čt.: 1 Jan 3,7-10

Ž 98(97),1.7-8.9

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,35-42

MIMORÁDNÁ SLEVA PRO ČTENÁŘE SVĚTLA



VZNEŠENOSTI PANNY MARIE - I. A II. DÍL

Sv. Alfons Maria de Liguori
Preklad Dr. Stanislav Špírek CScR

Jedinečná učebnice mariánské úcty napsaná zakladatelem kongrega-

ce redemptoristů sv. Alfonsem de Liguori (1696–1787). *Vznešenosti* mají probudit v duších důvěru k Matce Boží a naučit je modlit se k ní. První svazek pojednává o modlitbách k Panně Marii a obsahuje také texty vroucích modliteb některých světců. Druhý svazek nabízí úvahy o sedmi hlavních slavnostech Panny Marie, o jejích sedmi bolestech jednotlivě a o ctnostech nejláhodnější Panny. V závěru najdeme pojednání o různých způsobech pobožnosti k Panně Marii a texty mnoha modliteb k Matce Boží.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • V MCM vydání první
Brož., A5, I. díl - 216 stran, II. díl - 264 stran,
470 Kč - po slevě 235 Kč (pouze jako komplet)

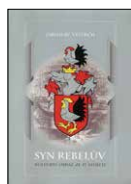


PÁN JEŽÍŠ O SVÝCH KNĚŽÍCH

Conchita Cabrera de Armida • Z italského přeložil PhDr. Lubomír Štula

Duchovní vize mexické mystičky 20. století bl. Conchity, ve kterých se Ježíš obrací ke svým kněžím. Tyto vize jsou v harmonickém souladu s tradiční katolickou naukou o kněžství, pomáhají prohlubovat tajemství kněžského života a především uvádí do meditace o přetvoření kněze v Krista.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A5, 392 stran, 298 Kč - po slevě 149 Kč



SYN REBELŮV • KULTURNÍ OBRAZ ZE 17. STOLETÍ

Jaroslav Vystrčil

Známý český historik se v této knize zabývá především postavou Václava Rudolfa Haranta z Polžic, katolického kněze a řeholníka. Byl nejmladším synem Kryštofa Haranta, popraveného při staroměstské exekuci roku 1621. Práce J. Vystrčila je volným vyprávěním, ale rozhodně nejde o beletrii, neboť se důsledně opírá o dostupné historické prameny. Postava Václava Rudolfa Haranta se však stala také spojovacím článkem k vyličení celého náboženského, kulturního a politického ovzduší daného období. Jsou zde rovněž popsány počátky a první doby rozkvětu kláštera sv. Václava na Zderaze i celé řeholní rodiny bosých augustiniánů na území naší vlasti.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 256 stran + 8 stran
obrazové přílohy, 248 Kč - po slevě 124 Kč



ANO, OTČE

P. Richard Gräf CSSp • Překlad sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově

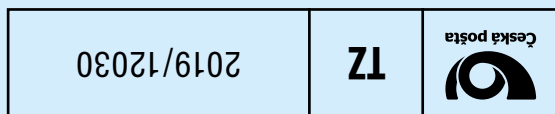
Realizovatelný a účinný návod pro rozvíjení osobního duchovního života. Autor je plně zakotven v Písmu svatém, z jeho slova vychází, v jeho slovu učí žít. Text je laskavým duchovním vedením na každý den i pro toho, kdo „nemá čas“, je vzdálen složitým teologickým úvahám, chce jen prostě s důvěrou vložit své srdce do otevřené náruče Boží.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání, v MCM první
Brož., A5, 176 stran, 139 Kč - po slevě 70 Kč

Zásilková služba nebude z provozních důvodů od pondělí 23. 12. 2024 přijímat telefonické objednávky. Od pondělí 6. 1. 2025 bude probíhat inventura, ale budeme přijímat telefonické objednávky. Objednané zboží začneme posílat od pondělí 13. 1. 2025.

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.



779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.